104E JAARGANG NUMMER 3 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • MAART 2004

Liahona



104E JAARGANG NUMMER 3 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • MAART 2004

Liahona



OP DE OMSLAG
Voorzijde: foto Jerry Garns. Achterzijde: foto Mesatempel (Arizona) Welden C. Andersen; foto Hongkongtempel (China) Craig Dimond; foto Mexico-tempel (Mexico); foto Nuku-'alofatempel (Tonga) Floyd Holdman.



OMSLAG VAN *DE KINDERVRIEND*
Illustratie Jewel Hodson.

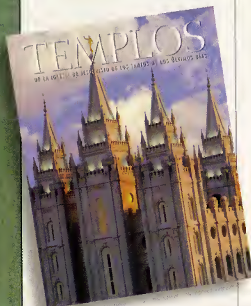
VOOR DE VOLWASSENEN

VOOR DE JONGEREN



ZIE 'WEES EEN VAN DE BESTEN', p. 12

DE KINDERVRIEND: VOOR DE KINDEREN



ZIE 'BRIEF VAN HET EERSTE PRESIDIUM', p. 47



ZIE 'WIST JE?' p. 48

Maart 2004 104e jaargang Nummer 3
LIAHONA 24983-120
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Verantwoordelijk redacteur: Dennis B. Neuenschwander
Adviseurs: E. Ray Bateman, Monte J. Brough, Jay E. Jensen, Stephen A. West
Hoofddirecteur: David Frischknecht
Directeur redactie en planning: Victor D. Cave
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Directeur tijdschriftenredactie: Richard M. Romney
Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Redactiemedewerkers: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Shanna Ghaznavi, Jenifer L. Greenwood, Lisa Ann Jackson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J. Odekirk, Adam C. Olson, Judith M. Paller, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica Weeks

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Productiemanager: Jane Ann Peters
Medewerkers ontwerp en productie: Kelli Allen-Pratt, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Howard G. Brown, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Brent Christison, Kerry Lynn C. Herrin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R. Peterson, Randall J. Pixton, Mark W. Robison, Brad Teare, Kari A. Todd, Claudia E. Warner

Marketing manager: Larry Hiller
Oplagedirecteur: Craig K. Sedgwick
Distributiedirecteur: Kris T Christensen

Vertaling:
CPB Vertaalbureau
Heschepad 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij liefst op diskette, of per e-mail naar nieuws@liahona.nl.

Abonnementenadministratie:
Klantenservice distributiecentrum Frankfurt
Tel. 00800 32324357
Fax 0049 6172 492860

Abonnementsprijs:
EUR 15,00. Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan. Bij voorkeur bestellen via uw unit. Bij rechtstreeks bestellen uw creditcardnummer vermelden.

Bijdragen:
Stuur manuscripten en vragen aan:
Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar: cur-liahona-imag@ldschurch.org

De *Liahona* (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albaans, Armeens, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Haïtiaans, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshalleilands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Samoaans, Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Vietnamees, IJslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

U kunt de *Liahona* ook lezen op het internet onder **www.lds.org.** Klik op "Gospel Library."

For Readers in the United States and Canada:
March 2004 Vol. 104 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Ideeën voor de gezinsavond



'Wees een van de besten', p. 12: de ouderlingen Richard G. Scott en Charles Didier geven jonge mensen raad die zich voorbereiden om zich te voegen bij 'de beste generatie zendelingen'. Bespreek deze ideeën met uw kinderen. Vraag hoe ze zich nu al kunnen voorbereiden, ongeacht hun leeftijd, om met de Geest te onderwijzen als ze oud genoeg zijn om op zending te gaan.

'Het was geen opoffering', p. 34: vertel een eigen ervaring waarbij u onverwachte zegeningen kreeg toen u iets dierbaars had opgeofferd. Leg uit dat de Heer soms andere plannen voor ons heeft dan wij ons zelf kunnen indenken.

'Een tempelgericht volk', p. 40: vertel wat de tempel voor u betekent. Leg aan de hand van het artikel van president Howard. W. Hunter op gepaste wije de tempelverordeningen uit. Vraag ieder om zich ten doel te stellen altijd waardig te zijn om naar de tempel te gaan, en om — als u er niet te ver vanaf woont — er vaak heen te gaan.

'Over patriarchale zegens', p. 18: vraag uw kinderen of ze vragen hebben over patriarchale zegens. Beantwoord hun vragen aan de hand van de informatie in dit artikel.

'Wist je?', p. 48: lees over de doop van Jezus (zie Matteüs 3:13–17; Marcus 1:3–11; Lucas 3:21–22; Johannes 1:19–37). Leg uit dat iedereen gedoopt moet worden. Jezus en zijn profeten hebben het voorbeeld gegeven. Maak aan de hand van dit artikel een quiz over de doop van de profeten. Stel bijvoorbeeld vragen zoals 'Welke profeet is in een zwembad gedoopt?'

'Een wilde bloem en een gebed', p. K6: lees samen het verhaal van zuster Gayle M. Clegg. Vraag de kinderen of ze zich wel eens eenzaam hebben gevoeld. Herinner ze eraan dat hun hemelse Vader altijd dichtbij is en dat soms zelfs iets eenvoudigs als een wilde bloem ze eraan kan helpen herinneren dat hun ouders van ze houden en dat ze voor hen bidden.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE



Vrede vinden

PRESIDENT THOMAS S. MONSON
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

In een wereld waarin er door zovelen naar vrede wordt gezocht, vragen we ons soms af waarom er geweld op straat is, onze kranten vol staan met verhalen over zinloze moorden, en de heiligheid van ons gezin en de rust van zoveel levens verstoord worden door ruzie en onenigheid.

Misschien dwalen we af van het pad dat naar vrede voert en vinden we het nodig om stil te staan bij de leringen van de Vredevorst en die te overpeinzen, en te besluiten ze op te nemen in ons denken en ons gedrag, en een hogere wet na te leven, een hogere weg te bewandelen, en een betere discipel van Christus te zijn.

De vijanden van vrede

De verwoestende hongersnood in Afrika, de wrede haat in het Midden-Oosten, en de etnische strijd over de hele wereld herinneren ons eraan dat de vrede die wij nastreven niet zonder inzet en vastberadenheid tot stand komt. Woede, haat en twist zijn vijanden die niet zonder meer te onderwerpen zijn. Die vijanden laten in hun vernietigende kielzog de tranen van verdriet, de pijn van botsingen en de stukgeslagen hoop achter van alles wat zo mooi had kunnen zijn. Hun invloedssfeer strekt zich niet alleen maar uit tot de slagvelden van de oorlog, maar is thuis ook maar al te vaak te zien — in huis en haard, en in het hart. Deze raad van de Heer wordt door zovelen te snel vergeten en te laat herinnerd: 'Er zal geen woordenstrijd onder u zijn (...).

'Want voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Hij, die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn met elkander te twisten.

'Ziet, het is niet mijn leer om het hart der mensen tot toorn tegen elkander op te hitsen; maar dit is mijn leer, dat zulke dingen zullen worden weggedaan.'[1]

Als we de klok terugdraaien, herinneren we ons een vrede, een vredesconferentie die 65 jaar geleden in wanhoop was georganiseerd in de Beierse stad München. Leiders van de Europese grootmachten waren daar bijeen terwijl de wereld op het randje van de oorlog balanceerde. Zij verklaarden openlijk dat hun doel was om een koers aan te houden waarvan zij meenden dat die een oorlog zou voorkomen en de vrede zou bewaren. Wantrouwen, intriges en een streven naar macht waren er de oorzaak van dat die conferentie gedoemd was om te mislukken. De uitkomst was geen 'vrede in onze tijd', maar oorlog en vernietiging op een schaal als we nog nooit hadden meegemaakt. Men had de uiterst roerende smeekbede over het hoofd gezien, of terzijde geschoven, van iemand die



Misschien dwalen we af van het pad dat naar vrede voert en vinden we het nodig om stil te staan bij de leringen van de Vredevorst en die te overpeinzen, en te besluiten ze op te nemen in ons denken en ons gedrag.

in een eerdere oorlog gevallen was. Hij leek die voor miljoenen kameraden geschreven te hebben — voor vriend en vijand:

In Vlaanderens velden en voren staan klaprozen vrij
tussen de kruisen, rij na rij,
die merken onze plaats, en in de lucht
reppen leeuweriken, luid zingend nog, hun vlucht,
maar gaan door 't geschut beneden nauwelijks
hoorbaar voorbij.

Dood zijn wij. Pas is de dag voorbij
dat wij leefden, sneefden, de dageraad zagen gloren,
beminden en werden bemind, en nu liggen wij
in Vlaanderens voren.

Zet onze strijd met de vijand voort;
begevend reiken onze handen u de toorts;
het is uw taak die hoog te houden.
Ontduikt u uw plicht tegenover ons, die sterven zouden,
dan slapen wij niet, ofschoon menig klaproos gloort
in Vlaanderens voren.[2]

Zijn wij gedoemd om de vergissingen uit het verleden te herhalen? De befaamde staatsman William Gladstone had deze formule voor vrede: 'Wij zien uit naar de tijd dat de macht der liefde de liefde voor de macht vervangt. Dan zal onze wereld de zegeningen van de vrede smaken.'

De vrede van God

Wereldvrede, hoewel een loffelijk streven, is slechts een gevolg van de innerlijke vrede die ieder nastreeft. Ik heb het niet over de vrede zoals de mens die voorstaat, maar vrede zoals God die belooft. Ik heb het over vrede in ons gezin, ons hart en ons leven. Menselijke vrede is vergankelijk. Goddelijke vrede houdt stand.

Er is ons gezegd dat 'woede niets oplost. Het bouwt niets op, maar het kan wél alles vernietigen.'[3] De consequenties van strijd zijn dermate vernietigend dat we hevig verlangen naar leiding — een manier om van succes verzekerd te zijn op onze zoektocht naar de weg tot vrede. Wat is de beste manier om zo'n universele zegen te krijgen? Zijn er vereisten? Laten we bedenken dat we Gods geboden moeten onderhouden om Gods zegeningen te krijgen. Ik wil drie ideeën geven om ons denken en onze voetstappen richting te geven.

1. Doe aan zelfonderzoek;
2. Reik anderen de hand; en
3. Zie op naar de hemel.

Allereerst: doe aan zelfonderzoek. Zelfonderzoek is altijd moeilijk. Maar al te vaak zijn we in de verleiding om fouten niet recht te zetten, maar ze te verdoezelen en ons eindeloos te concentreren op onze individuele kwaliteiten. President Ezra Taft Benson (1899–1994) heeft gezegd: 'De prijs van vrede is rechtschapenheid. Mensen en volken kunnen luid "Vrede, vrede verkondigen", maar er komt pas vrede als iedereen in zijn ziel de beginselen van persoonlijke reinheid, integriteit en karakter voedt die de vrede bevorderen. Vrede is niet op te leggen. Die moet uit het leven en het hart van de mensen komen. Er is geen enkele andere manier.'[4]

Ouderling Richard L. Evans (1906–1971) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Om de vrede te vinden — de innerlijke vrede, de vrede die alle begrip te boven gaat — moet men eerlijk leven, elkaar respecteren, verplichtingen nakomen, bereidwillig werken, dierbaren liefhebben en koesteren, anderen dienen en rekening met hen houden, in geduld, in deugdzaamheid, in geloof en verdraagzaamheid, in de verzekering dat het leven er is om te leren, te dienen, zich te bekeren en zich te verbeteren. En God zij dank voor het gezegende beginsel van bekering en verbetering, wat een manier is waar wij allen gebruik van kunnen maken.'[5]

Als wij ons afvragen wat in dit opzicht onze verantwoordelijkheid is, dan moeten wij voor ogen houden dat de plaats van ouders thuis, in het gezin, van essentieel belang is. Er kwam eens een groep vooraanstaande mensen bijeen om de toename van geweld in het leven van de mensen te bespreken, met namen onder jongeren. Bij het onder de loep nemen van onze prioriteiten kunnen we baat hebben bij sommige van hun overwegingen.

'Een samenleving die aanschouwelijk geweld als ontspanning beschouwt (…) moet zich niet verbazen als zinloos geweld de dromen van de jongste en meest veelbelovende leden van die samenleving aan duigen laat vallen. (…)

'Werkloosheid en hopeloosheid kunnen tot wanhoop leiden. Maar de meeste mensen begaan geen wanhoopsdaden als ze geleerd is dat waardigheid, eerlijkheid en integriteit belangrijker zijn dan wraak of woede, als ze begrijpen dat respect en vriendelijkheid iemand uiteindelijk een betere kans van slagen bieden. (…)

'De vrouwen van de anti-geweldtop hebben de oplossing bedacht — de enige oplossing die een neerwaartse spiraal

van destructief gedrag en zinloze pijn kan omkeren. Als we teruggaan naar de ouderwetse gezinswaarden, zal dat wonderen tot stand brengen.’[6]

Maar al te vaak geloven we ten onrechte dat onze kinderen meer materiële dingen nodig hebben, terwijl ze in werkelijkheid alleen in stilte vragen dat we meer tijd voor hen vrijmaken. De vergaring van rijkdom en de vermenigvuldiging van bezit zijn in tegenspraak met de lering van de Meester:

‘Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen;

‘maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen.

‘Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.’[7]

Ik zag eens op een avond rijen ouders en kinderen een kruising in Salt Lake City oversteken op weg naar een grote arena waar een voorstelling van *Belle en het beest* te zien was. Ik stopte langs de kant van de weg om naar de blije menigte te kijken. Vaders, van wie ik overtuigd ben dat ze waren overgehaald om naar dit evenement te gaan, hielden stevig de kleine handjes van hun dierbare kinderen vast. Dit was liefde in actie. Het was een stille preek over zorgzaamheid. Men had het herindelen van zijn tijd als een door God ingegeven prioriteit beschouwd.

Er zal echt vrede in triomf heersen als wij ons verbeteren volgens het patroon dat de Heer ons heeft geleerd. Dan waarderen wij de diepe geestelijke zin die verborgen ligt achter de eenvoudige woorden van een bekend lied: ‘Als er liefde heerst’.[8]

Ten tweede: reik anderen de hand. Hoewel de verhoging een persoonlijke kwestie is, en men niet groepsgewijs het heil ontvangt, maar individueel, kan niemand in het luchtledige leven. Het lidmaatschap in de kerk vraagt om een vastberadenheid om anderen te dienen. Een verantwoordelijke positie is misschien niet van algemeen erkend belang, en de beloning is misschien ook niet algemeen bekend. Maar om aanvaardbaar te zijn voor de Heiland moet dienstbaarheid uit een bereidwillige geest voortkomen, door bereidwillige handen verricht worden, en het gevolg zijn van een toegewijd hart.

Soms worden wij op ons pad overvallen door het duister van ontmoediging, of is frustratie onze voortdurende reisgezel. Misschien fluistert Satan spitsvondigheden in ons oor, zoals: ‘Je kunt de wereld niet redden, jouw bescheiden daden zijn onbetekenend. Je hebt geen tijd om je druk te maken om andere mensen.’ Laten we vertrouwen op de Heer en laten we ons afkeren van dergelijke misleiding, en ervoor zorgen dat we stevig staan op het pad van dienstbetoon, en dat ons hart en onze ziel toegewijd zijn aan het volgen van het voorbeeld van de Heer. Op momenten dat het licht van het voornemen dimt en het hart zwak wordt, kunnen we troost vinden in zijn belofte: ‘Verflauwt daarom niet in goeddoen, (…) uit het kleine komt het grote voort. Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige geest.’[9]

De jeugdwerkorganisatie heeft een jaar gewijd aan een poging om de kinderen beter bekend te maken met de heilige tempels van God. Dat betekende vaak dat men een bezoek bracht aan het tempelterrein. Het gelach van kleine kinderen, de vreugde



Wereldvrede, hoewel een loffelijk streven, is slechts een gevolg van de innerlijke vrede die ieder nastreeft. Ik heb het niet over de vrede zoals de mens vrede die voorstaat, maar vrede zoals God die belooft. Ik heb het over vrede in ons gezin, ons hart en ons leven.

FOTO JOHN LUKE, GEËNSCENEERD



A*ls we opzien naar de hemel, dan zullen we troost en bevrediging ervaren tijdens onze communicatie door het gebed met onze hemelse Vader, dat pad naar geestelijke kracht — dat paspoort naar vrede.*

van de ongeremde jeugd en de uitbundigheid van de energie die zij tentoonspreidden, verblijdden het hart van deze toeschouwer. Als een liefdevolle lerares een jongen of een meisje naar de grote deur van de Salt Laketempel leidde, en het kleintje de hand uitstak en omhoog reikte om de tempel aan te raken, kon ik bijna de Meester de kleine kinderen aan zijn zijde zien verwelkomen en kon ik bijna zijn geruststellende woorden horen: 'Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet, want zodanigen is het Koninkrijk Gods.'[10]

Ten derde: zie op naar de hemel. Doen we dat, dan zullen we troost en bevrediging ervaren tijdens onze communicatie door het gebed met onze hemelse Vader, dat pad naar geestelijke kracht — dat paspoort naar vrede. Wij denken aan zijn geliefde Zoon, de Vredevorst, die Pionier die letterlijk de weg wees die anderen moesten volgen. Door zijn goddelijke plan kunnen wij gered worden van het Babylon van zonde, zelfgenoegzaamheid en dwaling. Zijn voorbeeld wijst ons de weg. Toen Hij werd geconfronteerd met verleiding, negeerde Hij die. Toen Hem de wereld werd aangeboden, sloeg Hij die af. Toen Hij om zijn leven gevraagd werd, gaf Hij dat.

Bij een belangrijke gelegenheid haalde Jezus een tekst uit Jesaja aan: 'De Geest des Heren is op mij, omdat de Here mij gezalfd heeft; Hij heeft mij gezonden om een blijde boodschap te brengen aan ootmoedigen, om te verbinden gebrokenen van hart, om voor gevangenen vrijlating uit te roepen en voor gebondenen opening der gevangenis'[11] — een duidelijke uitspraak over de vrede die alle begrip te boven gaat.

Maar al te vaak komt de dood als een indringer. Hij is een vijand die plotseling verschijnt, middenin het feest van het leven, die de lichten dooft en de vrolijkheid dempt. De dood legt zijn zware hand op hen die ons dierbaar zijn, en vaak laat hij ons verbijsterd en verwonderd achter. In bepaalde situaties, zoals bij zwaar lijden en ziekte, komt de dood als een engel van genade. Maar voor de nabestaanden is de belofte van vrede die de Meester geeft de troostende balsem die genezing brengt: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.'[12] 'Ik ga heen om u plaats te bereiden (...); opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.'[13]

Ik bid dat allen die dierbaren hebben verloren, mogen weten dat de opstanding echt zal plaatsvinden, en dat zij de onwankelbare kennis mogen hebben dat het gezin eeuwig kan zijn. Zo iemand was majoor Sullivan Ballou, die tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog een ontroerende brief schreef aan zijn vrouw — slechts een week voordat hij sneuvelde bij de slag om Bull Run. Voel samen met mij de liefde van zijn ziel, zijn vertrouwen in God, en zijn geloof.

'14 juli 1861

'Camp Clark (Washington)

'Mijn geliefde Sarah,

'Het lijkt er sterk op dat we over een paar dagen optrekken — misschien al morgen. Omdat ik misschien geen kans meer krijg om te schrijven, voel ik de aandrang om je nog een paar regels te sturen die je kunt lezen als ik er niet meer ben. (...)

'Ik heb geen twijfels of gebrek aan vertrouwen in de zaak waarvoor ik strijd, en het ontbreekt mij niet aan moed. (...) Ik ben (...)

volkomen bereid (...) om al mijn vreugde in dit leven neer te leggen om deze regering in stand te houden. (...)

'Sarah, mijn liefde voor jou is niet onderhevig aan de dood, zij lijkt mij met zulke sterke banden aan je te binden dat alleen de Almachtige ze kan verbreken; en toch voel ik de liefde voor mijn land als een sterke wind die mij onverbrekelijk verbindt met het slagveld.

'De herinneringen aan de heerlijke momenten die ik met jou heb doorgebracht, overvallen mij, en ik voel mij uiterst dankbaar tegenover God en jou dat ik er zolang van genoten heb. En hoe moeilijk het ook voor mij is om ze op te geven en de hoop op toekomstige jaren tot as te verbranden, terwijl we, als God het had gewild, nog in liefde hadden samengeleefd, en onze zoons tot volwassen mannen hadden kunnen zien opgroeien. Ik weet dat ik slechts weinig aanspraak kan maken op de goddelijke voorzienigheid, maar iets fluistert mij toe — misschien is het 't overgewaaide gebed van mijn kleine Edgar — dat ik ongedeerd zal terugkeren naar mijn dierbaren. Maar als dat niet het geval is, lieve Sarah, vergeet dan nooit hoeveel ik van je houd, en als mijn laatste adem mij ontsnapt op het slagveld, fluister ik er jouw naam mee. Vergeef [me] mijn (...) fouten en de vele keren dat ik je gekwetst heb. Ik ben vaak zo onnadenkend en dwaas geweest! Wat zou ik graag met mijn tranen elke vlek op jouw geluk wegwassen. (...)

'Maar, o, Sarah, als de doden terug kunnen komen op deze aarde en onzichtbaar om hun dierbaren heen kunnen zweven, dan ben ik altijd dicht bij je; op de vrolijkste dagen en in de donkerste nachten (...) *altijd, altijd*, en als een zacht briesje je wang raakt, is het mijn adem, als de koele wind je kloppende slapen verkoelt, is het mijn geest die langskomt. Sarah, rouw niet om mij als ik dood ben; denk liever dat ik heen ben gegaan en op je wacht, want wij zien elkaar weer.'[14]

Onze boodschap van vrede

De duisternis van de dood is altijd te verdrijven met het licht van de geopenbaarde waarheid. 'Ik ben de opstanding en het leven', heeft de Meester gezegd. 'Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder die leeft, en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.'[15]

Aan zijn woorden voegen we die van de engel toe die sprak tot de wenende Maria Magdalena en de andere Maria toen zij naar het graf gingen om het lichaam van hun Heer te verzorgen: 'Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt.'[16]

Dat is onze boodschap. Hij leeft! En omdat Hij leeft, zullen wij ook herleven. Die kennis is de vrede voor dierbaren van hen van wie het graf een gewijde rustplaats heeft op Vlaanderens velden, waar de klaprozen in het voorjaar bloeien, en voor hen die op talloze andere plekken rusten, inclusief de diepten van de zee. 'Niets dat mij zoveel vreugde geeft: ik weet dat mijn Verlosser leeft.'[17] ■

NOTEN

1. 3 Nephi 11:28–30.
2. Naar John McCrae, 'In Flanders Fields', uit *The Best Loved Poems of the American People*, verz. door Hazel Felleman (1936), p. 429.
3. L. Douglas Wilder, aangehaald in 'Early Hardships Shaped Candidates', *Deseret News*, 1 december 1991, p. A2.
4. 'Purposeful Living', *Listen, A Journal of Better Living*, januari–maart 1955, p. 19.
5. Conference Report, oktober 1959, p. 128.
6. 'Family Values in a Violent Society', *Deseret News*, 16 januari 1994, p. A12.
7. Matteüs 6:19–21.
8. 'Als er liefde heerst' (lofzang 192).
9. LV 64:33–34.
10. Marcus 10:14.
11. Jesaja 61:1; zie Lucas 4:17–20.
12. Johannes 14:27.
13. Johannes 14:2–3.
14. Aangehaald door Geoffrey C. Ward in *The Civil War* (1990), p. 82–83.
15. Johannes 11:25–26.
16. Lucas 24:5–6.
17. 'Ik weet dat mijn Verlosser leeft' (lofzang 92).

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Na gebedvolle voorbereiding bespreekt u dit artikel volgens een methode die deelname van de gezinsleden aanmoedigt. Hieronder staan een paar voorbeelden:

1. Laat een recente krantenkop over moeilijkheden ergens in de wereld zien. Vraag de gezinsleden of ze ooit bang zijn geweest vanwege die problemen. Bespreek manieren waarop de Heiland ons kan helpen om innerlijke vrede te krijgen en angst te overwinnen ondanks de moeilijkheden in de wereld.

2. Vraag een van de kinderen in het gezin of hij of zij ooit hulp nodig heeft gehad doordat iemand onaardig tegen hem of haar was geweest of doordat er een en ander niet goed ging op school. Vraag de gezinsleden op wat voor manieren de Heiland zou kunnen helpen.

3. Heeft een van de mensen die u als huisonderwijzer bezoekt wel eens een dierbare verloren? Geef uw getuigenis van de opstanding van de Heiland en de gevolgen die het heeft voor ons allen. Of laat een nabestaande zijn of haar getuigenis geven aan de rest van het gezin.



De voeten van Moroni Rubio hebben hem hardlooprecords en een kans bij de Olympische Spelen opgeleverd. Maar hij vindt dat zijn voeten nooit iets belangrijkers zullen doen dan de evangelieboodschap dragen.

ADAM C. OLSON
Kerktijdschriften

Moroni Rubio was nog maar zestien toen hij records op de honderd en de tweehonderd meter liep en een van de beste hardlopers van Mexico werd. Dat jaar, in 2002, won hij de honderd meter op de junior atletiekkampioenschappen van Midden-Amerika en werd hij sportman van het jaar in de staat Yucatán.

Zijn dromen concentreren zich op zijn voeten, die hem naar verwachting helemaal naar de Olympische Zomerspelen van 2008 in Beijing (China) zullen brengen. Maar zelfs al zouden zijn voeten hem om de een of andere reden niet naar de Olympische Spelen brengen, dan heeft hij toch al een groot werk verricht.

MORONI'S VOETEN

Na in zijn categorie records te hebben gebroken op de honderd en tweehonderd meter, heeft men hoge verwachtingen van de sportcarrière van Moroni Rubio.

FOTO'S CRAIG DIMOND, BEHALVE WAAR ANDERS AANGEGEVEN; FOTO GRENSLIJN ADAM C. OLSON



Ondanks een druk schema met school, kerk, training enzovoort, speelt Moroni graag gitaar en brengt hij graag tijd door met zijn familie.

Want zijn voeten hebben zijn unieke naam voor het voetlicht gebracht en hem op die manier talloze kansen op zendingswerk geboden. Vanwege zijn succes is Moroni enkele keren op tv geweest — elke keer met zijn naam op het scherm.

'Er wordt vaak naar mijn naam gevraagd', zegt Moroni, die priester is in de ring Mérida-Lakín (Mexico). 'Het is een mooie kans om over het evangelie te vertellen. En als ik hardloop, weten de leden die kijken altijd dat ik ook lid ben — vanwege mijn naam. Ik denk dat het iets is waar ze trots op zijn.'

Zijn trainers hebben hem altijd gezegd dat hij een liefelijke manier van lopen heeft. Maar voor Moroni is het hebben van 'liefelijke voeten' net zo belangrijk — vanwege Jesaja's woorden over zendelingen: 'Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten van de vreugdebode, die vrede verkondigt' (Jesaja 52:7).

Offers brengen

Zijn succes is niet vanzelf gekomen. Moroni is een hardloper met een marathonschema. Hij gaat al vroeg naar school. Na school is er net genoeg tijd om een snack naar binnen te slaan voordat hij naar training gaat. Tegen de tijd dat hij thuiskomt, is het rond acht uur 's avonds en heeft hij nauwelijks tijd om te eten en zijn huiswerk te doen. Daarna gaat hij naar bed. Het is niet alleen op de atletiekbaan moeilijk om Moroni bij te houden.

'Het is een offer dat ik breng', zegt hij. 'Vaak wil ik iets anders doen, zoals naar mijn vrienden gaan of gitaar spelen. Maar ik heb er de tijd niet voor.'

De drukke hardloper

Vanwege Moroni's drukke schema met huiswerk, familie, kerk en vrienden, krijgt de tekst over een mens die 'harder loopt dan zijn kracht hem toelaat' meer dan één betekenis voor hem.

Net als veel tieners in de kerk heeft Moroni erop moeten letten dat hij niet te veel deed. Uit zijn ervaring als hardloper weet Moroni dat je jezelf pijn kunt doen als je te veel van jezelf vergt. Zoals koning Benjamin tegen zijn volk zei: 'Want het is niet nodig, dat een mens harder loopt dat zijn kracht hem toelaat' (Mosiah 4:27).

Maar voor Moroni is die tekst geen excuus om het kalm aan te doen: het is een uitdaging om zijn kracht te vergroten. Toen hij op zijn veertiende de honderd meter begon te



lopen, was zijn snelste tijd 11,9 seconden. Door ontwikkeling en training heeft hij zijn kracht vergroot en zijn tijd verbeterd. Nu is Moroni's beste tijd op de honderd meter 10,46 seconden — het Mexicaanse juniorenrecord.

'Dat komt door consequent te trainen', zegt hij. 'Elke dag trainen zonder opgeven. Ik weet dat ik grenzen heb, maar ze zijn te verleggen. Op de atletiekbaan zijn er keren dat ik denk dat ik het niet haal, maar net iets meer moeite doen hoort bij het offer dat ik breng om beter te worden.'

Of, met de woorden van koning Benjamin: 'En verder is het nuttig, dat hij naarstig zij, opdat hij daardoor de prijs moge behalen' (Mosiah 4:27). Dat is een les die Moroni ook buiten de atletiekbaan niet vergeet.



'Beproevingen die eerst te zwaar leken, zijn dat misschien niet', zegt hij. 'De Heer zal ons nooit een moeilijkheid geven die we niet kunnen overwinnen. We kunnen ze zelfs overwinnen als we aanvankelijk dachten dat we het niet konden. Nooit opgeven is de manier om te groeien en beter te worden. Uiteindelijk is het de opofferingen waard.'

Fans thuis

Moroni zegt dat zijn familie een van zijn grootste bronnen van steun is — zowel op de atletiekbaan als daarbuiten. Hij waardeert hun steun. Zij waarderen het dat hij zichzelf niet beter vindt dan zij omdat hij zoveel aandacht krijgt. Tenslotte hebben zij ook hun talenten.

Zijn zus, Joycy (20), is op school altijd de beste van haar klas geweest. Álvaro jr. (19) is een getalenteerd kunstenaar en zanger. Steven (14) is energiek en blinkt ook uit in hardlopen. En Marianna (10) 'wordt goed in zaken', zegt haar vader, Álvaro. 'Ook al zijn ze geen landskampioen in iets, ze kunnen zich toch tevreden voelen omdat ze hun best hebben gedaan.'

Moroni zegt zelfs dat *hij* tegen *hen* opziet, vooral tegen zijn oudere broer, Álvara jr., die momenteel een zending vervult in het zendingsgebied Puebla (Mexico).

'Ik heb altijd geweten dat ik zonder Gods hulp niets ben. Hij heeft mij een talent gegeven', zegt Moroni. 'Ik bid altijd om zijn hulp. Mijn leven zou veel moeilijker zijn zonder de leringen van het evangelie.'

Voeten geschoeid met het evangelie des vredes

Hebben Moroni's voeten hem geholpen om het evangelie te verbreiden via de atletiekbaan, dan hoopt hij dat ze hem ook zullen helpen om het evangelie te verbreiden in het zendingsveld.

'Ik geloof dat wat ik als hardloper doe, belangrijk is voor de Heer', zegt Moroni. 'Maar een zending vervullen is belangrijker dan hardlopen. Op zending gaan is een van mijn doelen, ongeacht wat er gebeurt met mijn sportcarrière.'

Zo wordt Moroni de hardloper Moroni de zendeling — zijn voeten 'geschoeid met de bereidheid van het evangelies des vredes' (LV 27:16).

En Moroni zal zijn sportschoenen zonder meer inruilen voor zijn zendelingenschoenen. ■



Moroni's briljante prestaties op de atletiekbaan (linksonder) hebben hem al jong publiciteit bezorgd (boven), maar ook kansen op zendingswerk nog vóór hij zijn sportschoenen heeft ingeruild voor zendelingenschoenen.



RECHTS: FOTO'S SPORTWEDSTRIJDEN MET DANK AAN DE FAMILIE RUBIO

Wees een van de besten

TOEKOMSTIGE ZENDELING
DE KERK VAN
JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Wat kunnen jongeren nu al doen om binnenkort de soort zendelingen te worden zoals onze hemelse Vader die wil?

In een gesprek met de kerkelijke tijdschriften hebben de ouderlingen Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen en Charles Didier van het Presidium der Zeventig uitgelegd dat er veel dingen zijn die je kunt doen om tot 'de beste generatie zendelingen'[1] te horen. Sommige daarvan doe je waarschijnlijk al.

Luister naar de ingevingen van de Geest.

'Indien gij de Geest niet ontvangt, [zult] gij niet onderwijzen' (LV 42:14).

Het is van groot belang dat de beste generatie zendelingen leiding van de Heilige Geest krijgt. De Geest hebben, is absoluut noodzakelijk bij zendingswerk. We kunnen over onze overtuiging vertellen, of de leer uitleggen, maar het is de Geest die het hart van de mensen raakt en ze tot bekering aanzet.

'Een zendeling moet zo leven dat de Geest hem of haar ingevingen kan geven', vertelt ouderling Richard G. Scott de kerkelijke tijdschriften.

Maar de ingevingen van de Heilige Geest herkennen en gehoorzamen, is niet iets wat de zendelingen automatisch leren in het opleidingscentrum. Dat moeten ze door ervaring leren, liefst zo jong mogelijk.

We moeten ook al jong leren dat we zondigen als we de ingevingen van de Heilige Geest niet gehoorzamen en dat ons vermogen om de leiding van de Heilige Geest te ontvangen dan afneemt. (Zie Mosiah 2:36; Helaman 4:24.)

'Jonge mensen die zich voorbereiden op een zending moeten zover mogelijk bij de grenzen van de zonde wegblijven', zegt ouderling Scott. 'Dat maakt ze het gelukkigst in hun voorbereiding. Bovendien biedt het ze de meeste kansen om door de Geest geleid te worden.'

Als we vergissingen begaan, is oprechte bekering nodig om toch weer het gezelschap van de Heilige Geest te kunnen krijgen. Helaas weerhouden sommige zonden je ervan om je plaats in de beste generatie zendelingen in te nemen.

'Sommige activiteiten diskwalificeren

FOTO JOHN LUKE, BEHALVE WAAR AANGEGEVEN; FOTO GEËNSCENEERD



jongeren van het voorrecht om op zending te gaan', zegt ouderling Scott. 'Al hebben ze zich bekeerd, als ze bepaalde dingen hebben gedaan, vragen we ze om gewoon door te gaan met hun leven.'

Verkrijg het woord

'Tracht niet mijn woord te verkondigen, maar tracht eerst mijn woord te verkrijgen, en dan zal uw tong worden losgemaakt; dan zult gij, indien gij dit verlangt, mijn Geest en mijn woord hebben, ja, de macht Gods om mensen te overtuigen' (LV 11:21).

Heb je wel eens het gezegde gehoord 'Je kunt geen water halen uit een lege put'? Het is duidelijk dat een put zonder water weinig nut heeft.

Dat geldt ook voor zendelingen. Wat voor nut heeft een zendeling die niets te zeggen heeft? De Heilige Geest kan je geen schrifttekst in herinnering brengen om iemands hart mee te raken als je de Schriften niet zelf bestudeerd hebt. En je kunt niet getuigen van de zegeningen die je krijgt door de sabbatdag heilig te houden als je dat gebod zelf niet hebt nageleefd.

'Onderwijzen met de Geest betekent dat je tijd en moeite moet investeren', zegt ouderling Scott. 'Het betekent niet dat je kunt zeggen: "Ik ga gewoon op zending en wacht dan tot de Geest me zegt wat ik moet doen." Je moet het evangelie in je gedachten en je hart opslaan — vooral de boodschap van de herstelling.'

Voordat ze naar het opleidingscentrum voor zendelingen gaan, behoren de zendelingen de Bijbel, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde te hebben gelezen. Toekomstige zendelingen moeten het belang begrijpen van de verzoening, de herstelling van de volheid van het evangelie, het priesterschapsgezag, de levende profeten, en het vermogen om openbaring te ontvangen. Ze moeten bovendien een gebedsrelatie met God hebben opgebouwd.

'Voordat we het woord kunnen verkondigen, moeten we het woord verkrijgen' (zie LV 11:21), legt ouderling Charles Didier uit. 'Sommigen denken dat het woord verkrijgen ook wel in het zendingsveld te doen is. Het is erg moeilijk om een geestelijke achtergrond te verwerven louter op basis van de teksten die je in het zendingsveld gebruikt, omdat een zending zoveel van je vraagt.'

Zo'n geestelijke achtergrond krijg je door gebed,

LINKS: SCOTT SNOW, AMMON EN KONING LAMONI; RECHTS: FOTO WELDEN C. ANDERSEN

MET DE GEEST ONDERWIJZEN

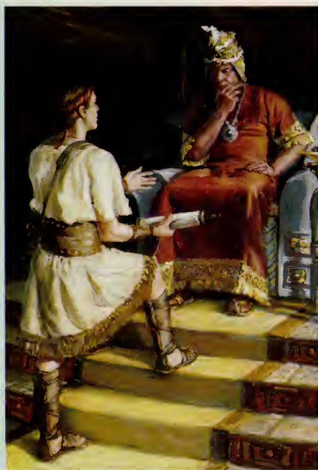


'De stappen tot het verkrijgen van Gods macht bij het onderwijzen in het evangelie zijn: ten eerste ernaar te streven het woord te verkrijgen; daarna volgt begrip door de Geest; en uiteindelijk overtuigingskracht.

'Hoe verkrijg je de Geest? "Door de macht van het geloof", zegt de Heer. Daarom moet je oprecht en met een eerlijke bedoeling bidden. Bid om een vergroting van je geloof. Bid dat je met de Geest zult onderwijzen. Vraag de Heer om vergeving. Je moet je gebeden in dezelfde geest en met dezelfde geestdrift uitspreken als de gebeden van Enos in het Boek van Mormon.

'Om de Geest te verkrijgen, moet je dagelijks *de Schriften onderzoeken*. In het Boek van Mormon wordt verteld over enkele van de meest succesrijke zendelingen aller tijden: Ammon, Aäron, Omner en Himni — de vier zoons van Mosiah. Zij waren mannen Gods die zich hadden voorbereid op het werk.'

President Ezra Taft Benson (1899–1994), 'Sleutels tot succesvol zendingswerk door de leden', *Liahona*, april 1991, p. 4–5.





schriftstudie, gehoorzaamheid aan de evangeliebeginselen, het bijwonen van kerkdiensten en de wekelijkse activiteitenavond. Seminarie en tekstenbeheersing zijn bovendien onbetaalbare hulpmiddelen om het evangelie te begrijpen.

'Wij wensen en bidden echt dat zendelingen zo'n voorbereiding krijgen', zegt ouderling Didier, 'want dan kunnen wij daaraan toevoegen in plaats van kennis te moeten verschaffen die er nog niet is.'

Begin meteen

'Ziet, Ik zend u uit om tot het volk te getuigen en het te waarschuwen; en het betaamt een ieder, die gewaarschuwd is, zijn naaste te waarschuwen' (LV 88:81).

Een van de beste manieren om te leren in de toekomst het evangelie te verbreiden, is dat nu al te doen.

'Iedereen kan iets doen', zegt ouderling Didier. 'Er zijn zoveel manieren om zendingswerk te doen. Schrijf een brief, geef een video van de kerk weg, geef uitdeelkaartjes aan vrienden. Jongeren kunnen leeftijdgenoten begeleiden of helpen bij hun bekeringsproces. Als jongeren nu al aan zendingswerk gaan denken, dan hebben ze een voordeel als ze in het zendingsveld zijn, want ze hebben dan al eerder zendingswerk gedaan.'

'De voltijdzendelingen helpen, is nog een manier waarop jongeren zich kunnen voorbereiden en leren om beter te reageren op de Geest', zegt ouderling Scott. 'Onderwijzen en getuigen met de zendelingen, in quorumvergaderingen, of tegenover hun vrienden, zal ze

Het bijwonen van kerkdiensten, seminarie en de wekelijkse activiteitenavond zijn onbetaalbare manieren om te bouwen aan het evangeliefundament dat je als zendeling nodig hebt.

Je kunt je op je zending voorbereiden door met je vrienden over het evangelie te praten. Schrijf een brief, geef een video van de kerk weg, geef uitdeelkaartjes aan vrienden.



helpen om de leiding van de Geest te voelen. Het zijn allemaal uitstekende manieren om je voor te bereiden.'

Maar wees gewaarschuwd: als je er eenmaal mee begint, kun je er misschien niet meer mee ophouden.

'Als je er eenmaal aan begint, is zendingswerk opwindend', zegt ouderling Scott. 'Het is stimulerend. Het is geen belasting. Het is spannend.'

Wat je mag verwachten

'Evenmin moet gij u van tevoren bezorgd maken over hetgeen gij zult zeggen; maar verzamelt steeds als schatten de woorden des levens in uw gedachten, en op het juiste ogenblik zal u datgene worden gegeven, dat een ieder moet worden toegemeten' (LV 84:85).

De kerk is haar benadering van zendingswerk aan het veranderen door nadruk te leggen op onderwijzen met de Geest en zich te concentreren op individuele behoeften.

'Het leerplan is niet gewijzigd', zegt ouderling Didier. 'De zendelingen hebben nog steeds dezelfde zes zendingenlessen. Wat wij vragen, is dat de zendelingen tijdens hun individuele en gezamenlijke studie hoofdpunten voor de les opstellen die zijn

DE BESTE GENERATIE ZENDELINGEN



'Dit is een gevaarlijke tijd. Wij vechten letterlijk om de ziel van mensen. De vijand is onverzoenlijk en meedogenloos. Hij neemt met beangstigende snelheid mensen voor eeuwig gevangen. En er is geen enkele indicatie dat hij het kalmer aan gaat doen.

'(…) En dus, net zoals het volk van Ammon zich tot hun zonen wendde om versterking in de oorlog tegen de Lamanieten, wenden wij ons tot jullie, jonge broeders van de Aäronische priesterschap. Wij hebben jullie nodig. Net als de tweeduizend jeugdige krijgers van Helaman, zijn jullie de geestzonen van God en kunnen jullie de kracht krijgen om zijn koninkrijk op te bouwen en te verdedigen. Jullie moeten goed leven en heilige verbonden sluiten, net als zij. Jullie moeten in alles gehoorzaam en getrouw zijn, net als zij.

'Wat wij nu nodig hebben, is de beste generatie zendelingen in de geschiedenis van de kerk. We willen zendelingen die hun roeping waardig zijn, die bekwaam en geestdriftig zijn.

'(…) We hebben geen geestelijk zwakke en half toegewijde jonge mannen nodig. Je moet niet alleen een positie vervullen; we hebben je hele hart en ziel nodig. We hebben levendige, nadenkende, enthousiaste zendelingen nodig, die weten hoe ze moeten luisteren naar de influisteringen van de Heilige Geest en er gehoor aan geven.'

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'De beste generatie zendelingen', *Liahona*, november 2002, p. 47.



ARNOLD FRIBERG, *TWEEDUIZEND JEUGDIGE KRIJGERS*

aangepast aan degene die ze die dag gaan lesgeven.'

'Ze zullen bij het onderwijzen van de onderzoekers rekening houden met hun individuele behoeften', zegt ouderling Scott. 'En elke onderzoeker is anders.'

De zendelingen worden al aangemoedigd om het evangelie in eigen woorden uit te leggen. Bovendien kunnen ze de volgorde aanpassen waarin ze de evangeliebeginselen in de lessen presenteren.

'De zendelingen leren niet meer één boodschap uit het hoofd die ze altijd brengen, net alsof je een cassetterecorder aanzet', zegt ouderling Scott. 'Ze moeten hun gedachten en hun hart vullen met de fundamentele leerstellingen, de bijbehorende schriftuurplaatsen, en moeten dat in verband kunnen brengen met hun eigen ervaringen. Wij hebben nu zendelingen die veel beter zijn voorbereid om mensen bekend te maken met de fantastische boodschap van de herstelling.'

In het opleidingscentrum leren de zendelingen in hun eigen taal hoe ze lesschema's moeten opstellen, hoe ze in hun eigen woorden moeten onderwijzen, en hoe ze met de Geest moeten onderwijzen. Zij die een vreemde taal moeten leren, besteden veel van hun tijd aan het in hun moedertaal leren van de inhoud van de zendelingenlessen.

'Dat betekent dat de collega van een zendeling die in het zendingsveld komt een belangrijke rol speelt in het nader leren van de taal en leren hoe je het geleerde aanpast om onderdelen van de boodschap te brengen', zegt ouderling Scott.

Je kunt het

Je kunt je plaats innemen onder de beste generatie zendelingen die de kerk ooit heeft gehad. Maar daar is inzet en toewijding voor nodig. Daar is geloof en opoffering voor nodig. Om binnenkort tot de beste generatie zendelingen te behoren, moeten jullie nu al de beste generatie jongeren zijn. En dat ligt beslist binnen je bereik.

'De meeste tieners hebben tegenwoordig buitengewone capaciteiten en geestelijke scherpzinnigheid', zegt ouderling Scott. 'De wereld wordt slechter, maar ons vermogen om in het evangelie te onderwijzen, wordt beter. En deze jongeren gaan deel uitmaken van die goed voorbereide groep zendelingen die erop uitgaat en een fijne tijd heeft in het zendingsveld, waarbij zij een pad banen dat hen van hier naar de eeuwigheid leidt, terwijl zij gezinnen en individuele personen veilig naar het koninkrijk Gods op aarde brengen.' ■

NOOT

1. Zie M. Russell Ballard, 'De beste generatie zendelingen,' *Liahona*, november 2002, p. 46–49; zie ook Gordon B. Hinckley, 'Aan de mannen van de priesterschap', *Liahona*, november 2002, p. 56–59.






Over
patriarchale zegens

Om een patriarchale zegen te krijgen, moet je (1) je erop voorbereiden door middels gebed, bekering, schriftstudie en kerkbezoek dichter bij je hemelse Vader te komen; (2) een gesprek met de bisschop hebben zodat hij kan vaststellen of je er klaar voor bent; en (3) van je bisschop een aanbeveling krijgen voor een patriarchale zegen.

Wat is dat? Hoe krijg ik er een? Waarom is het belangrijk? Hieronder staan antwoorden op een aantal veel gestelde vragen over patriarchale zegens.

Veel leden van de kerk beginnen in hun tienerjaren te denken aan het ontvangen van hun patriarchale zegen. Met de volgende informatie kun je gaan begrijpen wat een patriarchale zegen is en hoe je die kunt ontvangen.

Wat is een patriarchale zegen?

Een patriarchale zegen heeft twee hoofddoelen. Ten eerste wordt de patriarch geïnspireerd om je afkomst te bepalen — de stam van Israël waartoe je behoort. Ten tweede spreekt de patriarch, geleid door de geest van profetie, zegeningen uit, en eventueel beloften, waarschuwingen of vermaningen die speciaal voor jou gelden. Je patriarchale zegen kan wijzen op dingen die je kunt bereiken, en zegeningen die je kunt ontvangen als je geloof oefent en goed leeft.

Waarom is mijn afkomst belangrijk?

Elk lid van de kerk behoort tot een van de twaalf stammen van Israël. Wie geen letterlijke nakomeling van een stam is, wordt door de doop 'geadopteerd' in het huis van Israël. Als je je afkomst weet, dan kun je daar veel aan hebben, want behoren tot een van de twaalf stammen betekent dat de zegeningen en opdrachten van die stam de jouwe zijn. De zegeningen die Jakob zijn zoons gaf (de hoofden van de verschillende stammen) zijn te vinden in Genesis 49.

Wie mag een patriarchale zegen geven?

Patriarch is een ambt in het Melchizedeks priesterschap, net als ouderling of hogepriester, en een patriarch wordt speciaal geroepen en geordend om patriarchale zegens te geven. Je krijgt je zegen van de patriarch in jouw ring, of een nabijgelegen ring als jouw ring geen patriarch heeft. Als je ergens woont waar geen ringpatriarchen zijn, dan weet je bisschop of gemeentepresident

FOTO'S JOHN LUKE, BEHALVE WAAR AANGEGEVEN; FOTO'S GEËNSCENEERD; FOTO SCHRIFTEN STEVE BUNDERSON; FOTO KERK WELDEN C. ANDERSEN



wel hoe je aan een zegen kunt komen. Als je een rechtstreekse nakomeling bent van iemand die patriarch is (zoals je opa), dan kun je de zegen van hem krijgen, zelfs al woont hij niet in jouw ring.

Wie mag er een patriarchale zegen ontvangen?

Elk lid van de kerk dat de gedragsnormen naleeft, heeft recht op een patriarchale zegen en behoort die ook te ontvangen, ongeacht hoe lang hij lid is.

Hoe oud moet ik voor een zegen zijn?

Er is geen minimumleeftijd. Je moet oud genoeg zijn om te begrijpen hoe heilig zo'n zegen is.

Hoe wordt zo'n zegen gegeven?

De patriarch legt zijn handen op je hoofd en geeft de zegen door middel van inspiratie. Het is een openbaring van raadgevingen aan jou. De zegen wordt vervolgens uitgetypt zodat je de tekst zwart op wit hebt om de rest van je leven te bestuderen. De kerk houdt ook een afschrift van je zegen voor het geval je de jouwe kwijtraakt.

Hoe kom ik aan een patriarchale zegen?

Maak een afspraak voor een gesprek met je bisschop. Hij bepaalt of je klaar bent en goed genoeg leeft voor een aanbeveling, en eventueel helpt hij je om je erop voor te bereiden. Als je je aanbeveling hebt gekregen, neem je contact op met de patriarch en maak je een afspraak. Vraag je bisschop of de patriarch wie er met je mee kan gaan als je voor je zegen naar de patriarch gaat, bijvoorbeeld je ouders. En neem je aanbeveling mee naar de afspraak.



EEN STER DIE WE MOETEN VOLGEN

'Een patriarchale zegen van een geordend patriarch kan voor ons een ster zijn die we kunnen volgen. Het is een openbaring van God aan de ontvanger. Als we die ster volgen, zullen we minder fouten maken en niet misleid worden. Onze patriarchale zegen zal een anker voor onze ziel zijn, en als we het evangelie naleven, kan de dood noch de duivel ons de beloofde zegeningen ontnemen. Die zegeningen kunnen we nu en voor eeuwig genieten.'

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'Priesterschapszegens', *Liahona*, januari 1996, p. 57.



EEN ZEGEN DIE VERVULD WORDT

‘Soms zal iemand zich zorgen maken omdat er in zijn patriarchale zegen een belofte staat die nog niet is vervuld. (…) Dat betekent echter niet dat de zegen onvervuld zal blijven. Men dient te bedenken dat alles op de door de Heer vastgestelde tijd gebeurt, niet altijd op die van ons. Zaken van eeuwige aard hebben geen grenzen. Van het voorsterfelijke bestaan tot ons bestaan nu en verder door de sluiers des doods, is ons leven een eeuwig leven.’

President Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘De ringpatriarch’, *Liahona*, november 2002, p. 45.



Hoe weet ik of ik er klaar voor ben?

Het verlangen om een patriarchale zegen te ontvangen behoort voort te komen uit een verlangen om Gods wil voor jou te weten te komen en na te leven. Nieuwsgierigheid of druk van anderen zijn niet de juiste redenen om een zegen te vragen. De bisschop helpt je met vaststellen of je klaar bent voor de zegen.

Hoe kan ik me erop voorbereiden?

Je moet al het mogelijke doen om dichtbij de Heer te komen. Gebed, vasten, schriftstudie, meditatie en bekering kunnen daartoe bijdragen. Als je je druk maakt om wereldse aangelegenheden, moet je die gedachten voor zo'n heilige gebeurtenis achter je laten.

Hoe moet ik me kleden?

Draag je zondagse kleding.

Wanneer worden de beloften in mijn zegen vervuld?

Soms onthult een patriarchale zegen zaken uit ons vooraardse leven. Maar over het algemeen is het een gids voor ons huidige en toekomstige leven. Omdat zegens eeuwig van aard zijn, kunnen ze ook elementen bevatten die slaan op het hiernamaals.

Worden alle beloften in mijn zegen vervuld?

Alle zegens zijn gebaseerd op jouw getrouwheid en de tijdsindeling van de Heer. Zegens kunnen op verschillende manieren en tijden in je leven uitkomen, afhankelijk van je groei, mogelijkheden en omstandigheden.

Kan ik andere mensen mijn zegen laten lezen?

Je zegen is persoonlijk. Het is iets tus-sen jou en je hemelse Vader. Je kunt je zegen eventueel laten lezen door familieleden of andere mensen met wie je een nauwe band hebt. Maar houd je zegen vertrouwelijk en vergelijk hem nooit met die van anderen.

Je kunt je hele leven lang veel aan een patriarchale zegen hebben. Als je je voorbereidt op de beloften in je zegen, en vervolgens goed leeft, dan kun je in dit leven dichter bij je hemelse Vader komen en kan het ertoe bijdragen dat je in het leven hierna naar Hem kunt terugkeren. ■

Als je je aanbeveling hebt gekregen, neem je (4) contact op met de patriarch en maak je een afspraak en (5) ontvang je je zegen. De zegen, die wordt opgenomen, wordt (6) uitgetypt, waarna er afschriften (7) worden gestuurd naar de hoofdzetel (8) van de kerk, om daar veilig bewaard te worden, en naar jou (9) zodat je hem als gids voor je leven kunt gebruiken.

FOTO KANTOORGEBOUW VAN DE KERK WELDEN C. ANDERSEN

WAS IK MIJN ZEGEN waardig?

Toen ik het kantoor van de bisschop had verlaten en door de gang liep, begon zijn laatste vraag me dwars te zitten.

Ik had mijn aanbeveling, maar er bleef me iets dwarszitten. Waren die dingen die ik zolang geleden gedaan had mij werkelijk vergeven? Zou mijn bisschop iets slechts van me denken?

RACHEL MURDOCK

Toen ik een haardvuuravond met onze ringpatriarch had bijgewoond, was ik enthousiast en wilde ik een patriarchale zegen hebben.

Ik kwam erachter dat ik daarvoor een gesprek met mijn bisschop moest hebben. Ik belde de wijksecretaris en hij maakte een afspraak voor me na de wekelijkse activiteitenavond de volgende week.

De kerk was bijna leeg toen ik door de gang naar het kantoor van de bisschop liep. Ik klopte aan en hij liet me binnen. We hadden het bekende gesprek over hoe het op school ging. En toen vroeg hij wat hij voor me kon doen. Het leek hem plezier te doen dat ik een patriarchale zegen wilde.

We bespraken wat een patriarchale zegen is, wat het inhoudt om er een te krijgen, en of ik vond dat ik er klaar voor was. Toen vroeg hij of ik goed leefde. Hield ik me aan het woord van wijsheid, woonde ik de kerkdiensten bij, en had ik een getuigenis van het evangelie? Het was fijn om ja te zeggen op zijn vragen en er helemaal achter te staan, ook al vond ik mezelf verre van volmaakt.

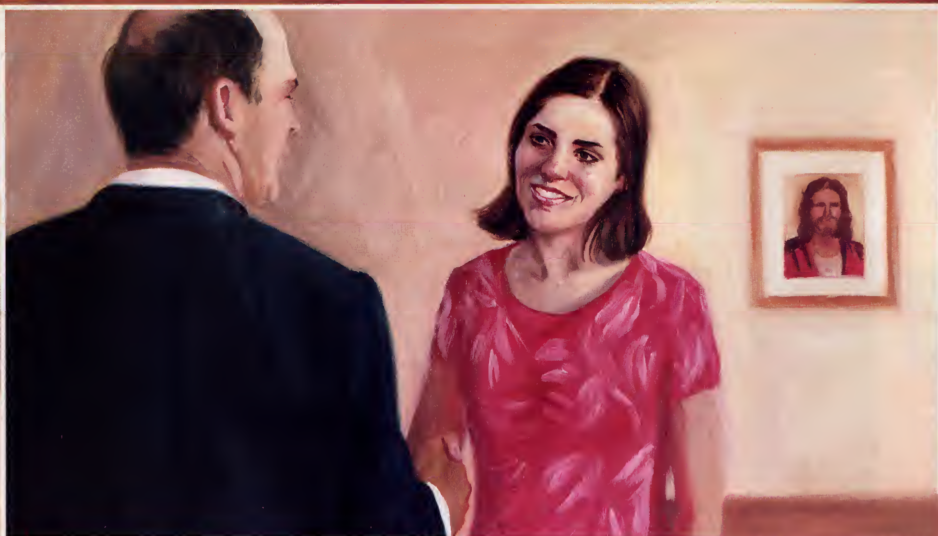
Toen stelde de bisschop de laatste vraag: 'Is er iets in je verleden dat eerder met priesterschapsleiders uitgesproken had moeten worden, maar dat niet opgelost is?'

Ik zei nee, kreeg mijn aanbeveling, en vertrok — klaar om een afspraak te maken met de patriarch. Toen ik door de donkere gang liep, begon die laatste vraag me echter dwars te zitten. Was er iets in mijn verleden?

Ik moest denken aan enkele keren dat ik een vriend thuis had bezocht toen ik jonger was. Ik had een onprettig gevoel als ik dacht aan enkele spelletjes die we toen hadden gedaan. Zoiets had ik sindsdien nooit meer gedaan. Maar toch vroeg ik me enkele keren af of die kleine, onschuldige overtredingen met de bisschop besproken moesten worden. Daar ik niets ernstigs had gedaan, had ik gedacht dat ik het wel van me af kon

ILLUSTRATIE LONNI CLARKE





Mijn bisschop zei dat ik me geen zorgen meer hoefde te maken over wat me dwars had gezeten. Ik was zo blij die tweede keer toen ik zijn kantoor verliet.

zetten. Maar blijkbaar was ik het toch niet vergeten.

Als ik in mijn hele leven maar één patriarchale zegen kreeg, wilde ik niet dat die door iets overschaduwd werd. Dus draaide ik me om en liep terug naar het kantoor van de bisschop. Mijn hart klopte in mijn keel. Ik wilde niet uitgelachen worden en wilde ook niet dat mijn zorgen zonder meer opzijgeschoven werden. Ik dwong mezelf om weer aan te kloppen.

Ik zag dat hij verbaasd was om me weer te zien. Ik gooide mijn verhaal eruit, veel te snel, en zonder heel erg duidelijk te zijn. Hij lachte niet en zette mijn zorgen ook niet zomaar opzij. In plaats daarvan luisterde hij aandachtig, stelde af en toe een vraag over toen en nu, en vroeg naar mijn bekering tegenover de Heer. Toen zei hij: 'Ik denk dat je wel je zegen kunt krijgen zonder je hier nog zorgen over te maken.'

Ik voelde me rein en blij toen ik zijn kantoor nog een keer verliet. Ik had het gevoel dat ik kon zweven toen ik zo'n beetje de gang uithuppelde. Ik wist dat ik rein was. Mijn priesterschapsleider had mij een ongemakkelijk gevoel ontnomen dat ik jarenlang mee had gedragen.

Het gevoel van reinheid had ik ook toen ik naar het huis van de patriarch ging. Toen hij begon met de woorden 'De Heer is blij dat je besloten hebt zijn geboden te onderhouden om te laten zien dat je Hem liefhebt', begon ik te huilen. Ik had echt het gevoel dat de Heer tegen mij sprak en dat mijn leven, hoe onvolmaakt het ook was, Hem behaagde.

Ik heb geleerd dat ik altijd naar mijn priesterschapsleiders kan gaan als ik me ooit afvraag of ik wel goed genoeg leef. Ik heb geleerd hoe graag zij willen helpen. Ze vinden me niet slecht als ik niet helemaal volmaakt ben, en ze vinden het ook geen verspilling van tijd om een probleem te bespreken, of het nu klein of groot is. En ze zijn bijna net zo blij als wij als we dat heerlijke gevoel van vreugde krijgen dat we vergiffenis hebben gekregen. ■

Rachel Murdock is lid van de wijk Janesville, in de ring Madison (Wisconsin).

VOOR DE KINDEREN • DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • MAART 2004

De Kindervriend



Voorjaarsschoonmaak

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY



President Hinckley nodigt ons uit om er achter te komen hoe fijn het is om rein te zijn.

Toen ik nog jong was en in Salt Lake City woonde, werden de meeste huizen verwarmd met kolenkachels. Bijna elke schoorsteen braakte zwarte rook uit. Als de winter voorbij was, lag er overal zwarte roet en vuiligheid, zowel binnen als buiten.

Er was een jaarlijks ritueel dat we niet erg prettig vonden. Alle leden van het gezin deden mee. We noemden het de voorjaarsschoonmaak. Als het weer na de lange winter wat warmer werd, was het ongeveer een week lang schoonmaaktijd. Meestal was het van zaterdag tot zaterdag in de voorjaarsvakantie.

Mijn moeder had de leiding. Alle gordijnen werden weggehaald en gewassen. Daarna werden ze zorgvuldig gestreken. De ramen werden van binnen en van buiten gewassen. En dat was een hele klus bij een groot huis met een verdieping.

We hadden door het hele huis behang, en vader nam enkele blikken behangreiniger mee. Het leek wel wat op brooddeeg, maar je zag een mooie roze kleur als het blik werd opengemaakt. Het rook interessant — het had een prettige, frisse geur. We hielpen



allemaal mee. We kneedden wat van het schoonmaakdeeg in onze handen, klommen op een ladder en begon bij het hoge plafond en werkten dan naar beneden langs de muren. Het deeg werd al gauw zwart van het vuil dat we van het behang haalden. Het was een verschrikkelijk, vermoeiend karwei, maar de resultaten waren fantastisch. We deden af een toe een stap naar achteren en vergeleken het vuile deel met het schoongemaakte deel. We vonden het verbazend hoeveel beter de schone muren eruitzagen.

Alle tapijten werden naar de achtertuin gebracht, waar we ze een voor een over de waslijn hingen. Wij jongens hadden allemaal een mattenklopper die gemaakt was van metalen staven met een houten handvat. Als we op het tapijt sloegen, vloog het stof in het rond. Daar gingen we mee door tot er geen stof meer uit kwam.

We hadden een grote hekel aan dat werk. Maar als het allemaal klaar was, en alles weer op zijn plek stond, was het resultaat geweldig. Het huis was schoon en we voelden ons verfrist. De hele wereld zag er beter uit.

En dat moeten sommigen van ons ook met hun leven doen. Jesaja heeft gezegd: 'Wast u, reinigt u, doet uw boze daden uit mijn ogen weg; houdt op kwaad te doen' (Jesaja 1:16).

Ons lichaam is heilig. Het is gemaakt naar het beeld van God. Het is een fijn lichaam, de kroon op de schepping van God. Ik begrijp niet waarom iemand bewust zijn lichaam zou willen schaden. En toch gebeurt dat elke dag om ons heen, want mensen drinken alcohol en gebruiken drugs. Wat zijn die dingen toch slecht voor ons.

Blijf van alcohol af. Laat je niet in de val lokken met drugs. Ze kunnen je vernietigen.

Wees rein in gedachten, dan heb je meer beheersing over je lichaam. Onreine gedachten leiden tot onreine daden.

De Heer heeft gezegd: 'Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren.' En daarbij heeft Hij ook een belofte gegeven: 'Dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden' (LV 121:45).

Je kunt en mag niet in de gemene val van onzedelijk gedrag trappen.

Wees rein in je taalgebruik. Er is tegenwoordig al zoveel smerige taal.

Wees rein in kleding en gedrag.

Ik moedig je aan om hoffelijk, respectvol, eerlijk en integer te zijn.

God zegene ons, dat wij reine handen en een rein hart mogen hebben en zijn glimlach mogen verdienen. ●

Naar een toespraak gehouden tijdens de algemene aprilconferentie van 1996.

ILLUSTRATIE PAUL MANN; SIMON DEWEY, *BIJ STILLE WATEREN*, GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN ALTUS FINE ART, AMERICAN FORK (UTAH)

WEER REIN

SHEILA E. WILSON

'Jezus zeide tot hem: Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij' (Johannes 14:6).



Leo's vrienden zeiden dat ze net hadden gedaan alsof ze geld in de potloodautomaat op school hadden gedaan. Ze zeiden tegen de secretaresse dat ze geen potlood hadden gekregen, en zij gaf ze een potlood. Leo besloot het ook eens te proberen.

Tijdens de pauze zat Leo op de bank naar zijn gratis potlood te kijken. Hij was erg verdrietig. Hij wilde het goede doen. Hij vertelde de secretaresse wat hij had gedaan en gaf haar het potlood. Toen voelde Leo zich beter.

Heb je wel eens iets verkeerd gedaan en gewenst dat je het weer goed kon maken? Onze hemelse Vader wil dat we bij Hem terugkomen, maar onreine mensen kunnen niet bij Hem wonen (Mozes 6:57). Onze hemelse Vader weet dat iedereen vergissingen begaat, dus heeft Hij ons een manier gegeven om weer rein te worden. We moeten ons bekeren.

Jezus Christus heeft in de hof van Getsemane en aan het kruis de prijs betaald voor onze zonden. Hij heeft voor ons geleden, zodat wij niet hoeven te lijden als we ons bekeren (zie LV 19:16). Omdat Jezus Christus met zijn lijden voor onze zonden heeft betaald, kunnen we weer rein worden door ons deel te doen, ons te bekeren en diezelfde vergissing niet meer te begaan.

Mobile

1. Plak bladzijde K5 op stevig papier. Knip de onderdelen van de mobile voorzichtig uit.
2. Teken een plaatje van jezelf aan de achterkant van het vierkante onderdeel, of plak er een foto van jezelf op.
3. Vouw langs de stippellijnen, plak de achterkanten van de twee ovale delen aan elkaar, en maak gaatjes op de aangegeven plekken.
4. Verbind de onderdelen met wat touw (zie illustratie). Maak aan de bovenkant een lus, en maak aan de onderkant een knoop.
5. Lees elke dag een van de schriftuurplaatsen die onder afbeeldingen van de Heiland staan.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Schrijf elk woord uit het derde geloofsartikel op een afzonderlijke woordstrook. Leg de woordstroken in de verkeerde volgorde, maar laat de woordstrook 'verzoening' weg. Zing een lofzang of een lied over de Heiland. Neem het derde geloofsartikel door. Laat de woordstroken zien en doe alsof u ontsteld bent dat er iets niet klopt. Zeg de kinderen dat u hun hulp nodig hebt. Laat de pianiste zachtjes spelen terwijl de kinderen twee woordstroken verwisselen om het artikel te 'repareren' zodat het in de goede volgorde ligt. Als het artikel (op de woordstrook 'verzoening' na) volledig is, vertelt u ze dat er iets nog niet klopt. Voeg de woordstrook 'verzoening' toe. Zeg samen het geloofsartikel op. Zeg, als een soort gelijkenis, dat we ons kunnen bekeren om iets recht te zetten, maar dat we toch nog de verzoening van Jezus Christus nodig hebben. Vraag de kinderen wat zij aan de verzoening hebben.

2. Laat vijf doosjes of enveloppen zien met de volgende schriftuurplaatsen erin: (1) Mosiah 3:16; (2) Matteüs 9:35; (3) Johannes 13:15; (4) 2 Nephi 9:21; (5) Jakob 4:11. Laat de kinderen net doen alsof ze per ongeluk een duur voorwerp kapot hebben gemaakt. Hoe zouden ze zich dan voelen? Als ze het nou eens niet konden vergoeden? Leg uit dat je aardse vader en moeder je dan zouden helpen omdat ze van je houden. Ze zeggen tegen je dat als je echt spijt hebt, gehoorzaam bent, en betaalt wat je kunt, zij je zullen helpen door het verschil te betalen. Als we een gebod overtreden, hebben we ook hulp van iemand nodig. Jezus Christus heeft voor onze zonden betaald en ons de kans gegeven om ons te bekeren en terug te keren naar onze hemelse Vader. Schrijf op het bord 'Wat Jezus voor ons heeft gedaan en waarom'. Bespreek de volgende punten en schrijf ze op: (1) Hij heeft verzoening gebracht voor Adams overtreding, zodat kleine kinderen gered kunnen worden; (2) Hij heeft ons het evangelie gegeven, zodat wij weer bij Hem kunnen wonen; (3) Hij heeft ons laten zien hoe we moeten leven om gelukkig te zijn; (4) Hij heeft geleden voor onze zonden, zodat wij vergeving kunnen krijgen; (5) Hij is gestorven en opgestaan zodat wij ook kunnen opstaan. Deel de kinderen op in groepjes. Laat elk groepje één doosje of envelop openmaken en vaststellen bij welk van de genoemde punten de tekst hoort. ●

ILLUSTRATIE THOMAS S. CHILD; HARRY ANDERSON, *DE WEDERKOMST*; CARL HEINRICH BLOCH, *DE GEBOORTE VAN JEZUS*; GRANT ROMNEY CLAWSON, *JEZUS ONDERRICHT DE OUDERLINGEN IN DE TEMPEL*; HARRY ANDERSON, JOHANNES
JEZUS; HARRY ANDERSON, *DE BERGREDE*; HARRY ANDERSON, *CHRISTUS EN DE KINDEREN*; HARRY ANDERSON, *CHRISTUS' TRIOMFALE INTOCHT IN JERUZALEM*; CARL HEINRICH BLOCH, *HET LAATSTE AVONDMAAL*; HARRY ANDERSON







Matteüs 26:17–35

Johannes 12:13

Lucas 22:41–44

Lucas 18:16

Jezus Christus is mijn Heiland. Hij heeft verzoening gebracht voor mijn zonden.

Lucas 23:32–46

Matteüs 7:28–29

Johannes 14:6

Matteüs 3:13–17

Lucas 2:1–16

Lucas 2:40

Illustratie



ILLUSTRATIE THOMAS S. CHILD; HARRY ANDERSON, *DE WEDERKOMS*

Een wilde bloem en een gebed

GAYLE M. CLEGG
Tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium



Zuster Clegg leert ons dat je je soms wel eenzaam kunt voelen, maar dat je hemelse Vader altijd dicht bij je is, ook al kun je Hem niet zien.

Heb je je wel eens eenzaam gevoeld? Toen onze dochter, Tina, zes jaar was, gingen we in Brazilië wonen. We spraken geen van allen Portugees en Tina vond het erg moeilijk om het te leren. We besloten om haar op te geven voor een kleuterklas met vierjarigen, hoewel ze eigenlijk naar het lager onderwijs had gemoeten. We hoopten dat ze zich door de omgang met jongere kinderen meer op haar gemak zou voelen en het makkelijker zou vinden om Portugees te leren.

Maar Tina was voor de andere kinderen net zo vreemd als zij voor haar. Ze vond het erg moeilijk, en elke dag kwam ze erg verdrietig uit school thuis.

Op een dag waren enkele kinderen bijzonder onaardig tegen haar. Enkelen gooiden in de pauze zelfs met stenen, pestten haar en lachten haar uit. Tina was bang en gekwetst. Ze besloot om niet meer de klas binnen te gaan.

Ze bleef alleen achter toen de speelplaats leegliep. Ze herinnerde zich wat we haar geleerd hadden over eenzaamheid. Ze herinnerde zich dat onze hemelse Vader altijd dicht bij zijn kinderen is en dat ze altijd met Hem kon praten. Hij zou de taal van haar hart begrijpen. In een hoekje van de speelplaats boog ze haar hoofd en sprak een gebedje uit. Ze wist niet waar ze om moest bidden, dus vroeg ze maar of haar vader en moeder bij haar mochten zijn om haar te beschermen.

Ze moest denken aan een jeugdwerkliedje:

Ik ga wel eens wand'len in weiden en velden
en pluk mooie bloemen in rood, geel en blauw.
Ik maak er dan graag zo een kleurige bos van:
o mama, zo'n bloem doet mij denken aan jou.
('Ik ga wel eens wand'len', *Kinderliedjes*, 109)

Toen Tina haar ogen opendeed, zag ze een bloempje dat in een spleet tussen het cement groeide. Ze plukte het bloempje en deed het in haar zak. Haar moeite met de andere kinderen verdween niet, maar ze liep de school weer in met het gevoel dat haar ouders bij haar waren.

Je voelt je misschien wel eens eenzaam. Misschien vind je het moeilijk om iets te leren. Of anderen zijn onaardig tegen je. Maar je hemelse Vader is altijd dicht bij je, ook al kun je Hem niet zien. Hij houdt van je en wil dat je tot Hem bidt als je eenzaam of bang bent. Dan kan Hij zijn Geest sturen om je te troosten, net zoals Hij die dag Tina troostte. ●

Ontleend aan een conferentietoespraak uit april 2002.

ILLUSTRATIE ROBERT A. MCKAY



Bekering en de verzoening

Onze hemelse Vader wist dat we als sterfelijke personen niet volmaakt konden zijn, dus koos Hij Jezus Christus, die volmaakt is, als onze Heiland.

Om beter uit te kunnen leggen wat de Heiland voor ons heeft gedaan, heeft president Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, een verhaal verteld over een man die veel geld leende. Hij kocht iets wat hij altijd al had willen hebben. Maar toen hij moest betalen, had hij het geld er niet voor. Hij wist dat zijn schuldeiser zijn bezittingen zou meenemen als betaling en hem in de gevangenis zou laten gooien.

Toen kwam een vriend van de man hem redden. De vriend vroeg: 'Als ik je schuld betaal, accepteer je mij dan als je schuldeiser?' De man stemde daar dankbaar mee in. Zijn vriend zei: 'Je betaalt de schuld aan mij en ik stel de voorwaarden. Het wordt niet makkelijk, maar het is wél mogelijk.'

Omdat de vriend bereid en in staat was om te betalen, kreeg de schuldeiser het geld dat de schuldenaar hem verschuldigd was. Maar bovendien hoefde de man zijn bezittingen niet af te staan en hoefde hij niet naar de gevangenis. (Zie 'The Mediator', *Ensign*, mei 1977, p. 54–55.)

Net als de vriend in het verhaal biedt Jezus aan om onze 'schulden' te betalen. Hij overwon de dood zodat wij allemaal kunnen opstaan. En Hij leed voor onze zonden zodat we niet hoeven te lijden als we ons bekeren. (Zie LV 19:16.) In ruil daarvoor vraagt Hij ons om ons aan bepaalde 'voorwaarden' of regels te houden — dat wij ons bekeren en de geboden onderhouden. Doen we dat, dan stelt Jezus ons in staat om eens terug te keren naar onze hemelse Vader. ●

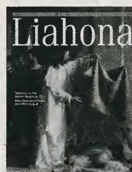
Activiteiten en ideeën voor de gezinsavond

1. Maak een geheugensteuntje om eraan te denken dat je Jezus' voorbeeld moet volgen: knip deze twee pagina's uit langs de doorgetrokken lijnen. Vouw ze tot een boekje (zie de illustratie).

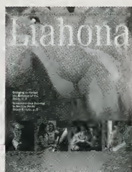
2. Gebruik op de gezinsavond of bij een toespraakje in het jeugdwerk de platen van Jezus om iets over zijn leven te



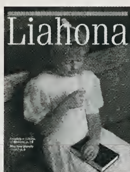




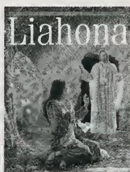
Januari



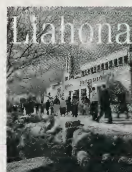
Februari



Maart



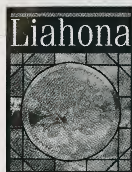
April



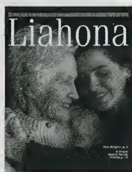
Mei



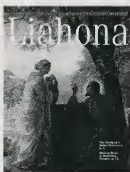
Juni



Juli



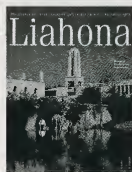
Augustus



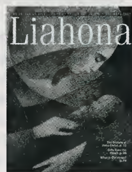
September



Oktober



November



December

REGISTER LIAHONA 2003

Dit register bevat lemma's op auteur, op onderwerp (in hoofdletters), en op titel (cursief).
K=*De Kindervriend*
Vanwege het publicatieschema van de algemene conferentie, verschijnt het register voor 2003 in dit maartnummer.
Wellicht wilt u deze bijlage bij de *Liahona* van december 2003 voegen. In 2003 is de *Liahona* uitgegeven in 48 talen: maandelijks in het Chinees, Deens, Nederlands, Engels, Fins, Frans, Duits, Italiaans, Japans, Koreaans, Noors, Portugees, Russisch, Samoaans, Spaans, Zweeds, Tagalog, Tongaans en Oekraïens; zes keer per jaar (jan, apr, jun, jul, okt en dec) in het Cebuano, Hongaars, Indonesisch en Thais; per kwartaal (jan, apr, jul en okt) in het Bulgaars, Tsjechisch, Fiji, Pools, Roemeens, Tahitiaans en Vietnamees; twee keer per jaar (apr en okt) in het Albaans, Armeens (Oost), Cambodjaans, Ests, Haitiaans, Kiribati, Mongools, Tamil en Telugu; één keer per jaar (apr) in het Kroatisch, IJslands, Ilokano, Hiligaynon, Lets, Litouws, Marshallees en Sloveens; en één keer per jaar (okt) in Sinhala.

A

B

D

K

L

U

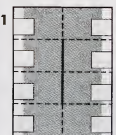
V

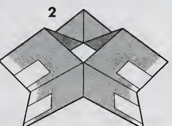
W

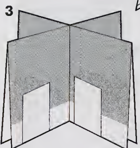
vertellen. Gebruik de plaatjes van kinderen uit onze tijd om te vertellen hoe wij het voorbeeld van de Heiland kunnen volgen.

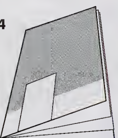
3. Bespreek als activiteit voor de gezinsavond de platen in het boekje dat je hebt gemaakt. Laat vervolgens elk gezinslid een papiertje knippen en vouwen om net zo'n boekje als hieronder te vouwen. Laat elk gezinslid iets op de pagina's schrijven of tekenen over manieren om de Heiland te volgen (bijvoorbeeld in de Schriften studeren, naar de kerk gaan of iemand helpen).

ILLUSTRATIES









ILLUSTRATIES PAUL MANN EN ROBERT T. BARRETT













Het begin van een getuigenis



Uit een interview met ouderling Steven E. Snow van de Zeventig, momenteel werkzaam in het presidium van het gebied Afrika-Zuidoost; door Hilary M. Hendricks

'Niemand kan zeggen: Jezus is Here, dan door de heilige Geest' (1 Korintiërs 12:3).

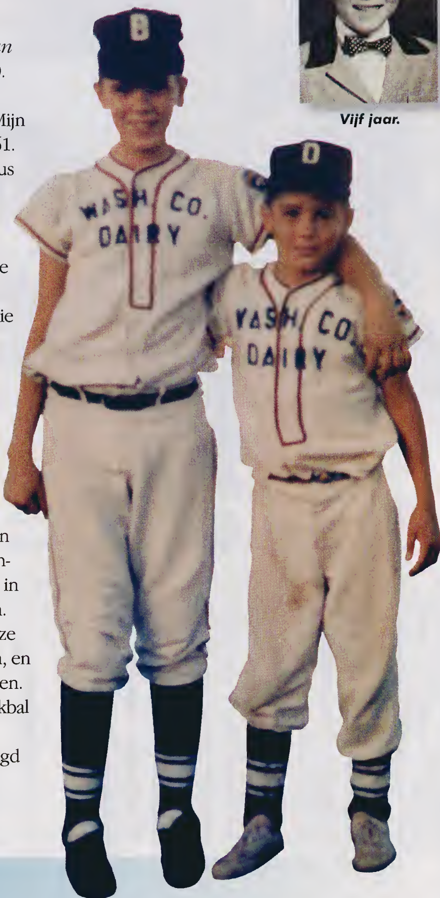
Ik ben geboren in St. George (Utah). Mijn voorouders vestigden zich daar in 1861. Mijn bet-betovergrootvader was Erastus Snow, die apostel was toen Brigham Young president van de kerk was. Mijn ouders en grootouders hadden het vaak over de pioniers en de offers die zij brachten. Zij moedigden mij aan om de familienaam te eren, te onthouden wie ik was, en het goede te kiezen.

Mijn vader had een stomerij en ik begon hem te helpen toen ik ongeveer vijf was. Ik veegde de vloer aan en maakte kleerhangers klaar om broeken op te hangen. De zomerse temperaturen in St. George stijgen vaak ver boven de 38 graden Celsius uit. Dat ik in augustus over een stoompers gebogen moest staan, was mijn motivatie om rechten te gaan studeren. Als ik aan mijn tijd in de stomerij dacht, bleef ik doorstuderen. Mijn broers en zus en ik hielpen ook onze opa en oma met hun koeien en paarden, en hun meubelzaak. Ik leerde hard te werken. En ik deed aan sport, voornamelijk honkbal en football.

De dag na mijn doop werd ik bevestigd



Vijf jaar.



Rechts: als twaalfjarige (links) speelt hij juniorhonkbal.





Boven: op zending in het Noord-Duitse zendingsgebied. Boven: ouderling Snow en zijn vrouw, Phyllis, en hun kinderen op de huwelijksdag van hun zoon, Garrett.

als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het was een vasten-en-getuigenisdienst, en ik besloot om voor de eerste keer mijn getuigenis te geven. Terwijl ik sprak, kreeg ik een heerlijk, warm gevoel. Het was een bevestiging van de Geest dat lid worden van de kerk de juiste keus was. Dat warme gevoel was het begin van mijn kleine getuigenis, dat groeide toen ik ouder werd. Ik weet dat kinderen een eigen getuigenis kunnen krijgen en dat zelfs een klein getuigenis al genoeg is om ons te helpen om het goede te kiezen.

Nu ben ik voor de kerk werkzaam in het zuidoosten van Afrika. De kerk heeft in Afrika veel pasgedoopte leden. Het zijn pioniers. Hun hart brandt door een sterk getuigenis. Het is heel gewoon dat een gezin wel anderhalf uur naar de kerk loopt, en weer terug. Gezinnen die verder weg wonen, sparen de hele week geld om een taxi te betalen.

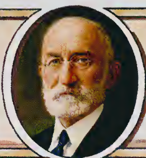
Afrikaanse kinderen zijn erg eerbiedig in de avondmaalsdienst en het jeugdwerk. Zij luisteren graag naar de lessen van hun leerkrachten, en ze zingen graag liedjes. Ze zingen bijvoorbeeld graag 'Wij danken U, Heer, voor profeten' (lofzang 19). De heiligen in Afrika houden erg veel van president Gordon B. Hinckley. Zij getuigen vurig dat hij een profeet is en dat Joseph Smith het evangelie op aarde heeft hersteld.

De meeste wijken en gemeentes vergaderen in een gebouw dat je meteen als een gebouw van onze kerk zou herkennen. Maar de leden in Rustenburg (Zuid-Afrika) kwamen bijeen in een pakhuis, in afwachting van de bouw van hun nieuwe kerkgebouw. Toen ik hun avondmaalsdienst bijwoonde, merkte ik dat het pakhuis openingen had tussen het dak en de muren, zodat er lucht van buiten in kon. Toen we aan het openingslied begonnen, vlogen er vogels naar binnen en gingen op de balken zitten. Ze zongen vrolijk met ons mee. Tijdens het avondmaalslied zongen de vogels weer mee.

Jullie, kinderen, zijn gezegend met het jeugdwerk, in welk land je ook woont. Als je wekelijks naar het jeugdwerk gaat, leer je het evangelie zodat je zelf een getuigenis kunt krijgen. Als je naar de kerk gaat, naar je ouders luistert, bidt, de Schriften leest, en de geboden van je hemelse Vader onderhoudt, leef je goed genoeg om de Heilige Geest te voelen. Hij getuigt dan tot je, zoals Hij tot mij heeft getuigd, en tot de heiligen in Afrika, dat president Hinckley een profeet van God is, en dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waar is. ●

De jeugdwerkkinderen in Afrika houden van president Hinckley en getuigen vurig van hem.





UIT HET LEVEN VAN PRESIDENT HEBER J. GRANT

Een doel bereiken



Toen Heber J. Grant nog jong was, hielp hij zijn moeder met vegen, afwassen en andere karweitjes in huis. Hij had nog nooit aan sport gedaan zoals andere jongens van zijn leeftijd.

Mam, ik wil bij een honkbalteam.

Gooi de bal hierheen, watje!

Eerst moest Heber met jongens spelen die veel jonger waren dan hij, omdat hij de bal niet erg goed kon gooien. Zijn teamgenoten lachten hem uit.

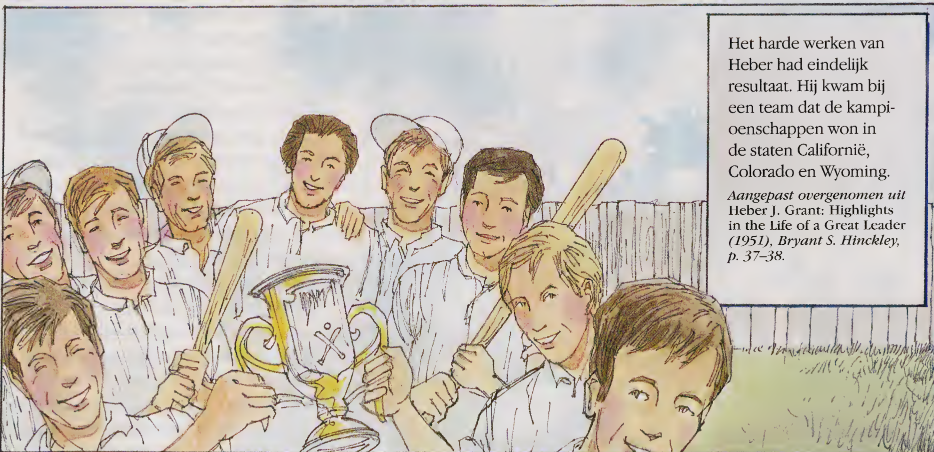
In plaats van boos te worden, stelde Heber een doel.

Eens speel ik in een kampioensteam!

ILLUSTRATIE MIKE EAGLE


Heber poetste heren-
schoenen tot hij
genoeg geld gespaard
had om zijn eigen
honkbal te kopen.


Uw zoon is de luiste
jongen in de hele wijk. Hij
verknoeit zijn tijd door urenlang
een bal tegen mijn schuur
aan te gooien.
Toen oefende hij elke
dag door de honkbal
tegen de schuur van
bisschop Edwin
Woolley aan te gooien.
De bisschop maakte
zich zorgen.
Bisschop,
mijn zoon is aan het
oefenen om een doel
te bereiken.


Het harde werken van
Heber had eindelijk
resultaat. Hij kwam bij
een team dat de kampi-
oenschappen won in
de staten Californië,
Colorado en Wyoming.
Aangepast overgenomen uit Heber J. Grant: Highlights in the Life of a Great Leader *(1951), Bryant S. Hinckley, p. 37–38.*

Mary Jane luistert



'Mijn schapen horen naar mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij' (Johannes 10:27).

MARY ANN SNOWBALL
Gebaseerd op een waar verhaal

'Schiet op!' riepen de vriendinnen van Mary Jane terwijl ze de straat uitrenden.

'Ik kom. Ik kom', riep Mary Jane terug, terwijl ze voorover boog om nog een extra steen in de uitpuilende zak van haar lichtblauwe schort te stoppen.

In 1846 was de komst van zendelingen voor een meisje van negen uit Wales opwindend. Haar vriendinnen en zij hadden veel verschrikkelijke verhalen gehoord over de 'mormonen'. Dergelijke mensen verdienden het beslist om met stenen bekogeld te worden.

Toen de drie meisjes de hoek om gingen, hoorden ze muziek. Een groep mensen zong een bekende lofzang. Mary Jane kon goed zingen, dus toen ze op adem was gekomen, zong ze mee. Ze kende niet de hele tekst, maar ze vond het fijn om de melodie mee te neuriën.

Toen het zingen voorbij was, volgde Mary Jane het voorbeeld van de zendelingen en knielde om te bidden. Eén voor een vielen de stenen uit de zak van

ILLUSTRATIE STEFANIE ESKANDER



haar schort. Toen het gebed voorbij was, pakte een vriendin van Mary Jane de stenen op. 'Laten we ze bekogelen!' zei ze.

'Nee', zei Mary Jane rustig. 'Ik wil horen wat ze zeggen.'

Ze keek naar de zendelingen en luisterde goed. Een van de zendelingen zei dat een profeet die Joseph Smith heette in een bos onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, had gezien. Een andere zendeling legde uit waarom we op deze aarde geboren zijn. Terwijl Mary Jane luisterde, glipten haar vriendinnen weg om te spelen. Toen de zendelingen klaar waren met prediken, liep Mary Jane langzaam naar huis. Ze dacht na over wat ze allemaal had gehoord.

De volgende dagen ging Mary Jane telkens naar de zendelingen luisteren. Ze vond het fijn wat ze over haar hemelse Vader te weten kwam. Haar moeder niet. Ze was zo fel tegen wat de zendelingen vertelden, dat ze soms Mary Jane's kleren verstopte of weigerde haar eten te geven om te zorgen dat ze niet meer naar de kerk ging.

Maar Mary Jane hield meer dan ooit van het evangelie. Ze had geleerd om te bidden, en haar gebeden om een getuigenis werden verhoord. Ze wilde zich laten

dopen. Uiteindelijk liet ze zich op een koude decemberavond dopen in een bevroren rivier. De zendelingen moesten met een bijl een gat in het ijs hakken. Maar hoewel Mary Jane's lichaam die avond erg koud was, was haar hart warm. Ze wist dat ze de goede beslissing had genomen.

Maar ze was verdrietig omdat haar moeder het ware evangelie niet begreep. Mary Jane knielde elke dag neer om te bidden. 'Hemelse Vader, ik ben zo blij dat ik lid van de kerk ben, maar ik wil dat mijn moeder zich ook laat dopen', zei ze. 'Laat haar alstublieft de boodschap begrijpen. Laat alstublieft iets gebeuren waardoor ze het evangelie aanneemt.' Drie jaar lang bad Mary Jane voor haar moeder. Ze gaf nooit de hoop op.

Toen Mary Jane dertien was, werd haar moeder ernstig ziek, ze kreeg grote problemen met haar voet. Het deed erg pijn.

Op een dag zei Mary Jane tegen haar moeder: 'Waarom vraag ik de zendelingen niet of ze je een zalving komen geven?' Omdat haar voet zo erg zeer deed, stemde haar moeder eindelijk toe. De zendelingen gaven Mary Jane's moeder een zalving. En tot haar verbazing hield de pijn in haar voet meteen op. Mary Jane wist dat haar gebeden waren verhoord.

Al gauw daarna begon haar moeder naar de kerk te gaan. En kort daarna werd ze ook lid van de kerk. Mary Jane was nog nooit zo blij geweest.

Toen Mary Jane zeventien was, reisde ze met haar moeder met het schip de *Jersey* naar Amerika, en reisden ze door naar Utah. De rest van haar leven volgde Mary Jane de Heiland, zoals ze had geleerd op de hoek van een straat in Wales. Ze bleef dankbaar dat ze die dag naar de zendelingen had geluisterd. En ze was vooral blij dat ze op haar negende had besloten om de stenen die uit de zak van haar schort waren gevallen niet te gooien. ●

Mary Ann Snowball is lid van de wijk Little Valley 1 in de ring St. George-Washington Fields (Utah).



'De Heer vertrouwt zijn ware discipelen. Hij stuurt voorbereide mensen naar zijn voorbereide dienstknechten. Net als ik, hebt u wel eens ontmoetingen gehad waarvan u zeker wist dat ze niet toevallig konden zijn.'

Ouderling Henry B. Eyring van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Een kind en een discipel', *Liahona*, mei 2003, p. 31.



Voel de liefde van de Heer door gehoorzaamheid

Kies onder gebed teksten en leringen uit deze boodschap die voorzien in de behoeften van de zusters die u bezoekt. Vertel over uw eigen ervaringen en geef uw getuigenis. Nodig de zusters die u bezoekt uit om dat ook te doen.

President Gordon B. Hinckley: 'Waarom zijn wij zo'n gelukkig volk? Dat komt door ons geloof, de stille verzekering in ons hart dat onze Vader in de hemel, die alles overziet, zal zorgen voor onze zoons en dochters die voor Hem wandelen met liefde en waardering en gehoorzaamheid. Wij zullen altijd een gelukkig volk zijn als we ons leven zo leiden.' ('Wat vragen de mensen over ons?', *De Ster*, januari 1999, p. 85.)

Hoe kunt u de kracht vinden om te gehoorzamen?

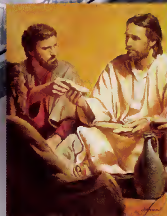
President Spencer W. Kimball (1895–1985): 'Als we de neiging hebben te denken dat het ijdel is om de Heer te dienen, moeten we ons geloof in beweging zetten, geloven in de rijke beloften van God, en gehoorzamen — en geduldig afwachten. De Heer vervult al zijn rijke beloften. (…) Er worden overvloedige beloningen geboden aan de getrouwen. Men krijgt zegeningen die het begrip te boven gaan. (…) En hoe groot de zegeningen voor rechtschapenheid ook zijn in het sterfelijk leven, ze vallen in het niets bij de zegeningen die in de toekomende wereld wachten.' (*The Miracle of Forgiveness* [1969], p. 305–306.)

Ouderling Henry B. Eyring van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'U hebt hemelse hulp nodig om de geboden te onderhouden. En naarmate er dagen verstrijken, hebt u die steeds meer nodig. (…) Maar u kunt de beschermende krachten van de hemel op u laten komen door eenvoudigweg te besluiten naar de Heiland te gaan en op Hem te wachten.' (*To Draw Closer to God* [1997], p. 98.)

Hoe bent u gezegend door gehoorzaamheid?

Mosiah 2:41: '[Ik zou] willen, dat gij de gezegende en gelukkige toestand zoudt overdenken van hen, die de geboden Gods bewaren. (…) Zij worden in alles gezegend, zowel in het stoffelijke als in het geestelijke; en indien zij getrouw volharden tot het einde, worden zij in de hemel ontvangen, opdat zij daardoor met God in een staat van eeuwigdurende gelukzaligheid kunnen wonen.'

Ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Door gehoorzaamheid kunnen wij (…) weten hoezeer God ons, zijn onsterfelijke kinderen, liefheeft. Dat gaat net als president Brigham Young het heeft gezegd: 'Hoe weten wij dat wij [God] gehoorzamen? Er is maar één manier om dat te weten te komen, en dat is door de inspiratie van de Geest des Heren, die tot onze geest getuigt dat wij de zijne zijn, dat wij Hem liefhebben, en dat Hij ons liefheeft. Wij weten dat door de geest van openbaring.' (*Deseret News Semi-Weekly,* 26 november 1867.) Als wij dat getuigenis zelf kunnen krijgen (…) dan kunnen we alles aan en doorstaan wat op ons pad komt.' ('The Pathway of Discipleship', *Ensign,* september 1998, p. 7.)



Susan W. Tanner, algemeen JV-presidente: 'Elke week hernieuwen we ons doopverbond dat we zijn naam op ons nemen, "Hem altijd indachtig zijn", en "zijn geboden onderhouden". (Zie LV 20:77.) We zijn standvastig in Christus als we die dingen doen, onze geest wordt opgebouwd en ons hart wordt vervuld van liefde. (…) Verbonden verruimen ons hart en daardoor voelen we "liefde voor God en alle mensen". (2 Nephi 31:20.)' ('Standvastig in onze verbonden', *Liahona,* mei 2003, p. 100, 102.)

Johannes 15:10: 'Indien gij mijn geboden bewaart, zult gij in mijn liefde blijven.' ■

FOTO'S CHRISTINA SMITH; DEL PARSON, CHRISTUS LAAT DE APOSTELEN KENNISMAKEN MET HET AVONDMAAL (DETAIL)



We hebben elkaar zo hard nodig!

Onze hemelse Vader heeft zijn dochters een toevluchtsoord van de hardheid van de wereld gegeven.

BONNIE D. PARKIN
Algemeen ZHV-presidente

Op 17 maart 1842 stichtte de profeet Joseph Smith de zustershulpvereniging — de vrouwenorganisatie van de Heer. De ZHV is belangrijk voor de Heer. Dat weet ik. Hij verschafte de vrouwen een veilig toevluchtsoord van de hardheid van de wereld toen Hij ons de ZHV gaf. Vanaf het begin hebben onze onderlinge omgang en de leiding die we kregen van priesterschapsleiders ons geholpen om tot Christus te komen. Er was geen grotere zaak voor hen; er is tegenwoordig ook geen grotere zaak.

Man noch vrouw hebben de ZHV opgericht. De ZHV is,

zoals president Joseph F. Smith (1838–1918) heeft uitgelegd, 'door God gesticht, door God goedgekeurd, door God ingesteld, door God verordineerd om te werken aan het behoud van de ziel van vrouw en man.'[1] Er is geen enkele andere vrouwenorganisatie die zo'n plaats inneemt in het koninkrijk van de Heer. Dus is de vraag: waarderen wij deze goddelijke organisatie? Hechten wij waarde aan ons lidmaatschap van de ZHV? Waardeert elke zuster de ZHV?

Wij hebben elkaar nodig

Toen een zuster in de tachtig gevraagd werd om in het kort aan te geven wat ze van de ZHV vond, schreef ze: 'De ZHV was, en is een goddelijke universiteit voor vrouwen. Hoewel ik een universitaire graad heb, schrijf ik het feit dat mijn hele wezen verlicht is met een uiterst gewaardeerde en zinvolle opleiding aan de ZHV toe. Daardoor ben ik gezegend met een eeuwig perspectief.'[2]

Zien we onszelf als een onderdeel van de zusterschap in de ZHV, ongeacht hoe oud we zijn? Zuster Marjorie Hinckley heeft gezegd: 'We hebben elkaar zo hard nodig. De ouderen onder ons hebben de jongeren nodig. En hopelijk hebben de jongeren enkelen van ons, ouderen, nodig. Het is een sociologisch feit dat vrouwen vrouwen nodig hebben. Wij hebben diepgaande, bevredigende, trouwe vriendschap met elkaar nodig.'[3] Wij hebben elkaar nodig, en de ZHV moet een veilige plek zijn waar vrouwen om elkaar geven, waar zij elkaar voeden en elkaars hart leren begrijpen als zij elkaar van Christus horen getuigen.

President Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft ons gewaarschuwd om niet af te dwalen van het doel van de ZHV: 'Te veel zusters denken dat de ZHV gewoon een les is die je bijwoont. In het hart van elke vrouw moet het (…) gevoel worden aangekweekt dat ze tot de ZHV behoort, in plaats van slechts naar een les te gaan.' En dan geeft hij deze serieuze opdracht: 'Zusters, u moet af van het *idee* dat u de ZHV alleen maar *bijwoont* en moet het *gevoel* krijgen dat u *erbij hoort*!'[4]

Erbij horen is meer dan uw naam op de presentielijst hebben staan. Als zusters van de ZHV zijn wij, zowel gezamenlijk als individueel, geroepen om op de volgende zes manieren iets goeds tot stand te brengen:

- Het geloof in de Heer Jezus Christus vergroten en de leringen van het koninkrijk van God overdragen.
- De goddelijke waarde van elke zuster tot zijn recht laten komen.
- Naastenliefde beoefenen en zorg dragen voor de behoeftigen.



Ik ben gek op de ZHV! Ze heeft bijgedragen tot mijn zelfbeeld als vrouw. Ik ben wie ik ben vanwege de goede vrouwen met wie ik in de ZHV ben omgegaan.



LINKS: FOTO CINDY BATEMAN; RECHTS: FOTO PEGGY JELLINGHAUSEN



Door de ZHV kunnen we voor elkaar zorgen en nader tot Christus komen.

- Het gezin versterken en beschermen.
- Elke zuster helpen en steunen.
- Zorgen dat de zusters volledig deelhebben aan de zegeningen van het priesterschap.[5]

Dat zijn de doelen van de zustershulpvereniging. Ze geven aan hoe groots onze doelen zijn en hoe breed onze zending is.[6] En ze kenschetsen ons en onderscheiden ons van alle andere verenigingen.

De bijdragen van jonge zusters

Ik wil u vertellen wat een jonge ZHV-zuster meemaakte die iets goeds teweegbracht en een goed voorbeeld was van de doelen van onze organisatie.

Deze jonge zuster, die Engelse les gaf in Japan, werd op het speelplein omring door een groep Japanse kinderen die allerlei vragen hadden. 'Vindt u Japanse of Amerikaanse kinderen leuker?' 'Eet u sushi?' 'Hoe zeg je *basketbal* in het Engels?' Te midden van de opschudding voelde de jonge ZHV-zuster dat er iemand op haar arm tikte. Ze keek om en zag een klein meisje met staartjes en een bril. 'Ik bukte me om haar recht aan te kijken en wachtte op wat vast ook de een of andere onbenullige vraag was', zegt ze. 'Het leek wel of alle opschudding ophield toen ze heel zachtjes en timide vroeg: "Kent u Jezus?" Ik was stomverbaasd door zo'n diepgaande, belangrijke vraag. Ik glimlachte en had een verbazend sterk gevoel van liefde toen ik zei: "Ja, ja, ik ken Jezus." '[7]



Beste jonge zusters, u kent Jezus. En met die kennis brengt u de duidelijkheid, frisheid en energie die onze zusterschap nodig heeft. Wij waarderen uw lidmaatschap in de ZHV en u zegent ons met uw geloof in de Heiland en zijn werk. Een oudere zuster heeft u eens als volgt beschreven: 'Wij worden geestelijk gevoed als wij u, jongere, levendige vrouwen zien die niet alleen zoveel energie en vitaliteit hebben, maar die ook zo geestelijk volwassen zijn, met zo'n enorme innerlijke kracht en getuigenis — u bent zo mooi om te zien. Wij tellen onze zegeningen omdat u degenen bent die ons geruststellen en ons zoveel geloof en "onverzwakte hoop"[8] op de toekomst geven.' (Zie 2 Nephi 31:20.)

Wat kunnen wij geven?

Bij de viering van het honderdjarig jubileum van de ZHV in 1942 gaf het Eerste Presidium de volgende verklaring uit: 'Wij vragen onze zusters van de zustershulpvereniging om nooit te vergeten dat zij in de hele wereld een unieke organisatie zijn, want zij zijn georganiseerd onder inspiratie van de Heer.' En vervolgens herinnerden zij ons eraan: 'Geen enkele andere vrouwenorganisatie ter wereld is op die manier geboren.'[9]

Ik vraag me af of we op de een of andere manier vergeten zijn hoe uniek en goddelijk onze organisatie is. Ik vraag me af of we niet wat te makkelijk over ons lidmaatschap zijn gaan denken. Zusters, dat mag niet voorkomen. We moeten onze ZHV en onze zusters



UITERST LINKS: FOTO ROBERT CASEY, GEENSCENEERD; LINKS: FOTO CRAIG DIMOND; RECHTS: SCHILDERIJ HOWARD POST

op waarde schatten. De Heer heeft Emma Smith, de eerste ZHV-presidente, de volgende raad gegeven: 'Ik zeg u, dat gij de dingen dezer wereld terzijde moet leggen en die van een betere [wereld] moet zoeken' (LV 25:10). Dat waren wijze woorden in 1830, maar het zijn ook voor ons wijze woorden.

President Gordon B. Hinckley heeft tegen ons, als algemeen ZHV-presidium, gezegd dat 'onze vrouwen met elkaar moeten kunnen omgaan in een milieu dat hun geloof sterkt. Dat is het werk van de zustershulpvereniging.'

Jarenlang is de ZHV lid geweest van de National Council of Women in de Verenigde Staten. Kort nadat zuster Belle Spafford geroepen was als algemeen ZHV-presidente zei ze tegen president George Albert Smith (1870–1951) dat naar de vergaderingen in New York gaan duur was en weinig nut had. 'President Smith vermaande haar [zuster Spafford] enigszins en zei: "Denkt u altijd alleen maar aan wat u krijgt? Vindt u niet dat het goed is om te denken aan wat u te geven hebt?"'[10]

Zusters, wat neemt u mee naar de ZHV? Wat bent u bereid te geven? Ziet u de ZHV als een plek om op zondag naartoe te gaan omdat u niet weet waar u anders heen moet? Ziet u het als een plek om te geven en te ontvangen? Zouden we ons lidmaatschap in onze geliefde vereniging meer waarderen als we onszelf verloren in het geven?

Als we meer geneigd zouden zijn om te geven, zouden we de bespreking van de les op zondag voorbereiden om een betere bijdrage te leveren. We zouden trouw naar de bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven gaan omdat we dan iets te bieden hadden — al was het maar een woord van bemoediging voor de zuster die naast ons zat. We zouden onze gesprekken over de huisbezoekboodschap gebruiken om tot elkaar van de waarheid van de Heer te getuigen. Uit al wat wij doen en zeggen zou moeten blijken hoeveel waarde wij hechten aan ons lidmaatschap in de ZHV.

Een zuster vertelde eens over een ervaring die ze met haar moeder had gehad bij een naailes die ze samen in een buurthuis hadden bijgewoond. 'Terwijl wij aan het naaien waren, deed zij niets. Een van de vrouwen zei: "Margaret, je doet niets." Mijn moeder was even stil en vertelde toen dat we de afgelopen paar dagen naar artsen waren geweest en dat ze een tumor op haar rug had. Alle vrouwen in de groep legden hun naaiwerk weg en keken haar aan. Een van hen zei: "Margaret, zullen we voor je vasten en bidden? Laten we dat samen doen", waarbij ze vergat dat de helft van de vrouwen geen lid van de kerk was. De lerares keek



Uit al wat wij doen en zeggen zou moeten blijken hoeveel waarde wij hechten aan ons lidmaatschap van de ZHV.

me aan en zei: "Wat doen we als we vasten en bidden?" Ik legde uit dat we het wereldse opzijzetten en ons tot de Heer wenden om goddelijke hulp. De lerares dacht even na en zei toen: "Dat kan ik wel."'[11]

Een groep dochters van God kwam bijeen, had naastenliefde voor elkaar en zorgde voor elkaar. Een ZHV-zuster, die wist wie ze was, toonde haar geloof in de Heiland toen ze iedereen uitnodigde om te vasten en te bidden. Die vrouwen deden iets goeds.

Wijd u toe aan de ZHV

Ik ben gek op de zustershulpvereniging! Ze heeft bijgedragen tot mijn zelfbeeld als vrouw. Ik ben wie ik ben vanwege de goede vrouwen met wie ik in de ZHV ben omgegaan — vrouwen die mij hebben aangemoedigd, mij hebben liefgehad, in mij hebben geloofd. Die vrouwen zijn onder andere mijn moeder, mijn grootmoeder en een lieve zuster die Pauline Tholmander heet. Pauline was in de zestig, ik was begin dertig. Ze sterkte mij door haar liefde voor de Heiland. Uit alles bleek dat ze Jezus Christus liefhad. Als ik mijn getuigenis gaf, was Pauline er om me te zeggen dat haar geest geraakt was. Als ik een roeping vervulde, was zij er om te luisteren naar mijn successen en mijn mislukkingen. Toen ik in de dertig en de veertig was, had ik dat nodig. We hebben gewoon niet genoeg Paulines in dit leven. Als we die wel hadden, zouden we allemaal het gevoel hebben dat we vrienden hadden die ons accepteerden. Ik wilde net zo zijn als zij, en dat wil ik nog steeds.

Ik nodig u uit om u toe te wijden aan de ZHV. Zet u ervoor in. Organiseer dit grote werk dat God ons heeft gegeven, neem eraan deel en ondersteun het. Vertrouw elkaar. Bouw elkaar op met geestelijke gedachten, lessen en besprekingen. Betoon naastenliefde — niet omdat u daar opdracht toe hebt gekregen, maar vanwege het verlangen van uw hart.

De ZHV behoort een veilige plek te zijn waar we de liefde van de Heer voelen en waar we leren om ons gezin te sterken, naastenliefde te hebben en onze verbonden op waarde te schatten. En als we heilige verbonden op waarde schatten, schatten we ook ons lidmaatschap van een organisatie, van een kerk, die ons tot Christus brengt, op waarde. Beste zusters, wat hebben we elkaar hard nodig! ■



NOTEN

1. *Leringen van kerkpresidenten — Joseph F. Smith* (1998), p. 184.
2. Privé-correspondentie.
3. *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley* (1999), verz. door Virginia H. Pearce, p. 254.
4. 'The Relief Society', *Ensign*, mei 1998, p. 73.
5. Zie *Handboek kerkbestuur, boek 2: leidinggevenden in priesterschap en hulporganisaties*, (1998), p. 193.
6. Zie 'Wij zusters in Zion', lofzang 167.
7. Privé-correspondentie.
8. Privé-correspondentie.
9. Aangehaald door Boyd K. Packer in 'The Circle of Sisters', *Ensign*, november 1980, p. 111.
10. Aangehaald door Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon en Maureen Ursenbach Beecher in *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), p. 336.
11. Privé-correspondentie.

Troost in mijn smart

Na mijn scheiding vonden mijn kinderen en ik soelaas in eenvoudige evangeliegebruiken.

COLLEEN M. PATE

Ik was achttien jaar getrouwd toen mijn tempelhuwelijk eindigde in een scheiding van tafel en bed, gevolgd door een echtscheiding. Hoe konden mijn kinderen en ik dit geestelijk en emotioneel overleven? In die moeilijke tijd werden de fundamentele bouwstenen van een christelijk gezin onze vesting en verdedigingswerken. Hieronder leest u hoe we door die vertrouwde, fundamentele evangeliegebruiken steun en troost kunnen vinden, onze onderlinge band verstevigen, en de liefde van de Heiland beter leren voelen.

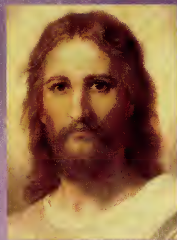
Het liefdeswonder van de gezinsavond

Toen de golven van onzekerheid tijdens en na de scheiding op onze deur beukten, werd onze gezinsavond belangrijker dan ooit. Of we er nu wel of niet allemaal zin in hadden, we zetten door en hielden elke week een 'officiële' gezinsavond. Soms gingen er emotionele uitbarstingen aan vooraf, maar als we eenmaal aan het openingslied waren begonnen, was de Geest duidelijk aanwezig en heerste er meestal rust.

Zelfs wie niet mee wilde doen, liet zijn



BERTEL THORVALDSEN, *DE CHRISTUS* (DETAIL); INZET: FOTO MATTHEW REIER, GEËNSCENEERD



We kunnen kracht vinden voor elk moment, elk uur en elke dag van ons leven als we door eenvoudige, maar verstrekkende evangeliegebruiken op de Heiland leunen.

slaapkamerdeur open zodat de fijne klanken van lofzangen, gebeden en schriftuurplaatsen toch hun heilige werk konden doen. Tegen de tijd dat we aan het slotlied waren gekomen, keek ik vanaf het pianokrukje om en zag vaak al mijn kinderen bij elkaar zitten — een liefdeswonder en een getuigenis van de geest dat we alleen maar krijgen als we de raad van de profeet opvolgen.

De troostende kracht van muziek

In deze moeilijke tijd maakte ik er een gewoonte van om aan het eind van elke dag aan de piano te gaan zitten en met één hand mijn lievelingslofzangen en jeugdwerkliedjes te pingelen. Ik speelde 'Uw liefde, Heer', 'Bij zijn wederkomst', 'Ik voel uw liefde, Heer', 'Ik ben een kind van God' en vele andere, altijd eindigend met 'Verblijf bij mij, nu d'avond valt'. Dat avondritueel troostte mijn gezin. Wat voor dag mijn kinderen ook hadden gehad, als mam aan de piano ging zitten en lofzangen speelde, leek het wel alsof alles in orde was — of in elk geval draaglijker.

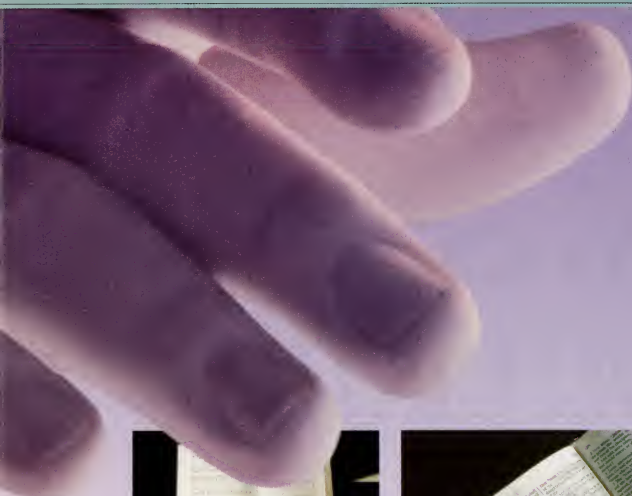
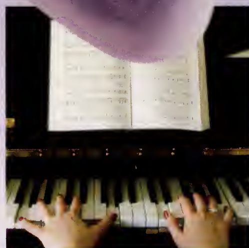
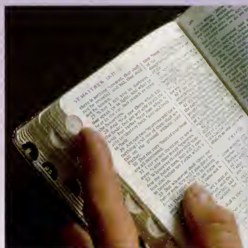
Op een dag had ik het gevoel dat ik het echt niet meer aankon. Ik liet de kinderen alvast naar binnengaan en bleef zelf in de auto zitten om eens goed te huilen. Toen ik gekalmeerd was en had gebeden, ging ik naar binnen. Toen ik de deur opendeed, hoorde ik de zachte klanken van een van mijn lievelingslofzangen. Mijn zoon zat aan de piano lofzangen te spelen om mij in mijn verdriet te troosten, zoals ik zo vaak voor hem en zijn zussen deed.

Het onmisbare anker van de Schriften

In deze zware tijd waren de Schriften een onmisbaar anker voor onze geestelijke gezondheid en vooruitgang. Hoewel we niet dagelijks samen in de Schriften lazen, waren ze wel verweven met ons dagelijks leven en onze gesprekken. We wendden ons tot de Schriften bij onenigheid, ruzie, als we bevestiging van een keuze nodig hadden, en als we leiding nodig hadden. Hadden we over gevoelens of zorgen gepraat, dan voegden we er vaak een schrifttekst aan toe of een citaat uit een conferentietoespraak om elkaar te sterken of te troosten. Onze stukgelezen standaardwerken werden bijna een verlengstuk van onze handen en ons hart.

Toen ik op een avond in bed kroop, sloeg ik de Schriften open, maar merkte dat ik mijn ogen niet meer kon instellen op het lezen. Na een lange dag naar school gaan, twee baantjes

HEINRICH HOFMANN, *HET BEELD VAN CHRISTUS* (DETAIL); FOTO'S CRAIG DIMOND EN JOHN LUKE


doen, huiswerk en mijn gebruikelijke vier uur slapen, had ik letterlijk geen energie meer. Ik riep mijn dochter die nog op was om haar huiswerk te doen en vroeg haar om mij uit de Schriften voor te lezen. Wat een bijzonder moment was het toen mijn dierbare dochter dat zo lief voor mij deed. Ik herinner me niet wat ze me voorlas, maar zal nooit vergeten hoe lief en teder ze me die avond instopte — zoals ik zo vaak voor haar had gedaan.

De eensgezindheid van het gebed

Knielen voor het ochtend- en het avondgebed bracht ons niet alleen in dezelfde kamer samen, maar gaf ons ook geestelijke eensgezindheid. Door het gebed konden we nare gevoelens onderdrukken, liefde uiten, lasten delen, en gezamenlijk en eensgezind de wereld tegemoet treden. Door het gebed wendden we ons tot de Heer, concentreerden we onze energie als gezin, en kregen we hernieuwde kracht. Wat we die dag individueel ook meemaakten, we wisten allemaal zonder enige twijfel dat we van elkaar hielden, dat we elkaar steunden en dat we elkaar op elke mogelijke wijze zouden helpen. Ik koester de herinnering aan tijden dat we niet wisten wat we moesten doen, maar dat we stilzwijgend elkaars hand vastpakten en begonnen te bidden. Na die gewijde gebeden voelden we ons altijd gesterkt door zijn liefde zodat we de moeilijkheden van dat moment aankonden — gemeden worden door vrienden, problemen voor de rechtbank, of moeilijkheden met de financiën. We bleven op de been; het gebed hield ons op de been.

Kracht voor elk moment

In tijden van beproeving en verandering wordt volharden tot het einde een kwestie van dag in, dag uit, uur in, uur uit, moment in, moment uit volharden. Ik weet niet wat de volgende beproeving of verandering wordt. Maar ik weet wel dat we kracht kunnen vinden voor elk moment, elk uur en elke dag van ons leven als we door eenvoudige, maar verstrekkende evangeliegebruiken op de Heiland leunen. ■

Colleen M. Pate is lid van de wijk West Valley 2 in de ring West Valley (Utah).

Het was geen opoffering



De Heer heeft gezegd: 'Indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort.'

CASSANDRA LIN TSAI

Toen ik nog een jonge vrouw was, bestond mijn hele wereld uit mijn familieleden en vrienden. Maar toen ik het evangelie van Jezus Christus vond, ging veel van die wereld voor mij verloren. Mijn vrienden plaagden me omdat ik het woord van wijsheid naleefde, de sabbat heilig hield en probeerde de andere geboden na te leven. Schoolvriendinnen verbraken hun vriendschap met mij. Mijn ouders weigerden aanvankelijk hun toestemming voor mijn doop, en mijn vader zei zelfs niets meer tegen me.

Voor een jong meisje zouden dergelijke persoonlijke verliezen als een grote opoffering beschouwd kunnen worden. Maar God wist dat die 'opofferingen' voor zijn kerk en koninkrijk mij in werkelijkheid meer zouden opleveren dan ze mij zouden kosten.

De Heer heeft gezegd: 'Indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort. Wie zijn leven liefheeft, maakt dat het verloren gaat, maar wie zijn leven haat in deze wereld, zal het bewaren ten eeuwigen leven' (Johannes 12:24–25). Wij zijn gewend om wat wij verliezen als opoffering te beschouwen en wat wij krijgen als winst. Maar vaak is iets verliezen eigenlijk het begin van wat later een grote oogst zal blijken te zijn.

Een beroemde arts bezocht eens een terneergeslagen, zwaarmoedige oude vrouw. Hij zag dat ze eenzaam was, en dat ze zich had afgesloten van de wereld, maar dat ze wel een prachtige kas had waar ze Kaapse viooltjes kweekte. De arts gaf de vrouw een recept. Ze moest zich abonneren op de nieuwsbrief van haar kerk, en iedere keer als er een doop, huwelijk of begrafenis plaatsvond, of er iemand ziek was, moest ze een Kaaps viooltje sturen. Op aanwijzing van de arts gaf de oude

vrouw honderden potplantjes weg. Na haar dood stond er in de krant: 'De koningin van de Kaapse viooltjes overlijdt, betreurd door duizenden.' Hoe kwam het dat zoveel mensen waren gaan houden van de terneergeslagen oude vrouw? Het kwam doordat ze iets aan anderen gaf in plaats van alles voor zichzelf te houden.

Soms is wat we moeten opgeven geen bezit, maar een lang gekoesterde droom. Toen ik in Taiwan opgroeide, droomde ik ervan om in Engeland naar school te gaan. Toen ik eenmaal in de Verenigde Staten een universitaire graad had gehaald en had verder gestudeerd, keerde ik terug naar huis en trof voorbereidingen om mijn studie in Engeland voort te zetten. In diezelfde periode kreeg ik een roeping in de ZHV. Aanvankelijk wilde ik de roeping maar voor korte tijd accepteren — totdat ik naar Engeland ging. Maar na lang denken besloot ik om mijn buitenlandse studie een jaar uit te stellen.

In dat jaar waarin ik mijn studie in Engeland 'opofferde', kreeg ik een verrassende zegen. Op een dag liep ik langs het bekendmakingenbord in de kerk en zag een mededeling dat de afdeling vertalingen van de kerk een vacature had, hoofd van het Chinese Vertaalbureau. Ik voelde de aandrang van de Heilige Geest om te solliciteren, maar ik aarzelde. Het jaar was bijna om, en het was tijd dat ik naar Engeland ging. Maar de Geest moedigde me aan, ik solliciteerde, en werd aangenomen. Voor mij is dit niet zomaar een baan. Het is een enorm voorrecht en een zegen. Maar ik had die zegen nooit gekregen als ik niet bereid was geweest om mijn droom van een studie in Engeland op te geven.

Houden we onze ene graankorrel soms vast omdat we niet bereid zijn hem te delen, zodat hij uiteindelijk maar één graankorrel blijft? Of vertrouwen we erop dat die ene graankorrel, als we hem eenmaal gezaaid en opgekweekt hebben, vrucht kan dragen? Vrienden, bezittingen of dromen opgeven kan een beproeving zijn. Maar ik ben erachter gekomen dat wij, als we geloof hebben in Gods plan voor ons, vol vertrouwen onze graankorrel kunnen zaaien, vertrouwend op een overvloedige oogst. ■

Cassandra Lin Tsai is lid van de wijk Taipei 2 in de ring Taipei-Midden (Taiwan).



Ik had sommige zegeningen nooit gekregen als ik niet bereid was geweest om mijn droom op te geven, vol vertrouwen in een toekomstige oogst.

LINKS: ILLUSTRATIE ROBERT T. BARRETT

'Zoek de zendelingen'

Luis Roberto Ramos de Sá Filho

In 1998 leed mijn vader aan een ernstige ziekte. Een jaar daarvoor was zijn been net boven de knie geamputeerd. Het gevolg was dat hij verschillende bloedsomloopproblemen had, naast veel pijn en een infectie. Uiteindelijk besloten de artsen dat ze ook een deel van zijn femur (dijbeen) moesten amputeren. Dagenlang waren we erg bezorgd en verdrietig.

Daar onze woonplaats maar klein is en niet de faciliteiten heeft om dergelijke ernstige gezondheidsproblemen te behandelen, ging mijn vader naar een ziekenhuis in Marília (Brazilië), waar mijn zuster woont, om tests en een agressieve behandeling te ondergaan. Maar niets leek te helpen, en er gingen vele dagen voorbij.

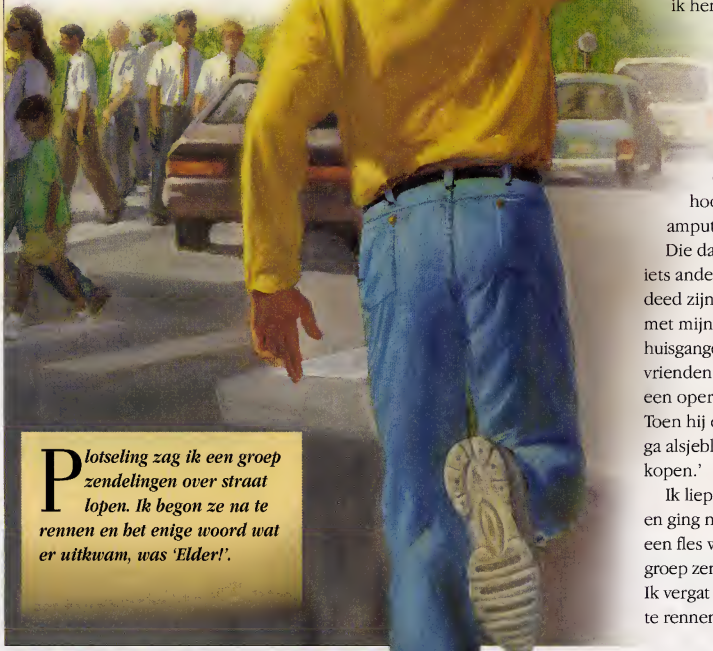
Ik ging naar mijn ouders in Marília, en we probeerden elkaar te sterken en te troosten.

Mijn ouders waren lid van de kerk, maar ik niet. Ik had me zelfs wel eens tegen de kerk verzet, en had bestreden dat het Boek van Mormon waar was. Maar elke keer dat ik mijn vader opzocht in het ziekenhuis, had hij het maar over één ding: 'Luisinho, zoek de zendelingen! Ik heb een zalving nodig.' Ik had naar de zendelingen gezocht, maar kon ze niet vinden. En inmiddels was er weinig tijd meer over.

De dag voor zijn operatie ging ik hem weer opzoeken. Die dag waren we uiterst bezorgd. We wisten dat de behandeling niet geholpen had, en de volgende dag zou er een röntgenfoto gemaakt worden om te bepalen hoe hoog de dokter zou moeten amputeren.

Die dag vroeg mijn vader mij iets anders. Hij zat op zijn bed en deed zijn prothese aan zodat hij met mijn moeder door de ziekenhuisgangen kon lopen om langs zijn vrienden te gaan die 's ochtends een operatie ondergaan hadden. Toen hij opstond, zei hij: 'Luisinho, ga alsjeblieft wat water voor me kopen.'

Ik liep onmiddellijk de trap af en ging naar buiten, op zoek naar een fles water. Plotseling zag ik een groep zendelingen over straat lopen. Ik vergat het water. Ik begon ze na te rennen en het enige woord wat



Plotseling zag ik een groep zendelingen over straat lopen. Ik begon ze na te rennen en het enige woord wat er uitkwam, was 'Elder!'.

ILLUSTRATIE ROBERT A. MCKAY

er uitkwam, was 'Elder!'. Ze stopten en ik legde de situatie van mijn vader uit.

Toen mijn moeder en ik later die dag het ziekenhuis verlieten, zagen we ouderling Alves en zijn collega een bezoek brengen aan mijn vader. En die avond kregen we een telefoontje van mijn vader. Hij vertelde dat de zendingspresident ook was gekomen en dat hij eindelijk de zalving had gekregen die hij zo graag wilde.

De hele avond vroegen we ons af wat de volgende ochtend het resultaat van de röntgenfoto zou zijn. Maar toch leek iets ons troost te geven.

De volgende ochtend werden we wakker van de telefoon. Het was mijn vader. "Kom me maar ophalen', zei hij. 'Ik mag naar huis.' We werden overmand door vreugde toen hij uitlegde dat de verpleegster en de dokter die hem onderzochten, maar niet konden begrijpen wat er was gebeurd. 'Wat hebt u vannacht gedaan waardoor uw röntgenfoto er zo schoon uitzag, en uw bot zo goed?', vroegen ze.

Als ik terugdenk aan die dag, heb ik steeds meer het gevoel dat het priesterschap echt bestaat en weer op aarde is. Binnen drie maanden had ik een getuigenis en liet ik me dopen. Later vervulde ik een zending in het zendingsgebied Rio de Janeiro-Noord (Brazilië) en gaf ik anderen mijn getuigenis en mijn betuiging van liefde voor dat waarvan ik weet dat het waar is. ■

Luis Roberto Ramos de Sá Filho is lid van de gemeente Avaré in het district Botucatu (Brazilië).

Door een lening van het Permanent Studiefonds veranderde ons leven

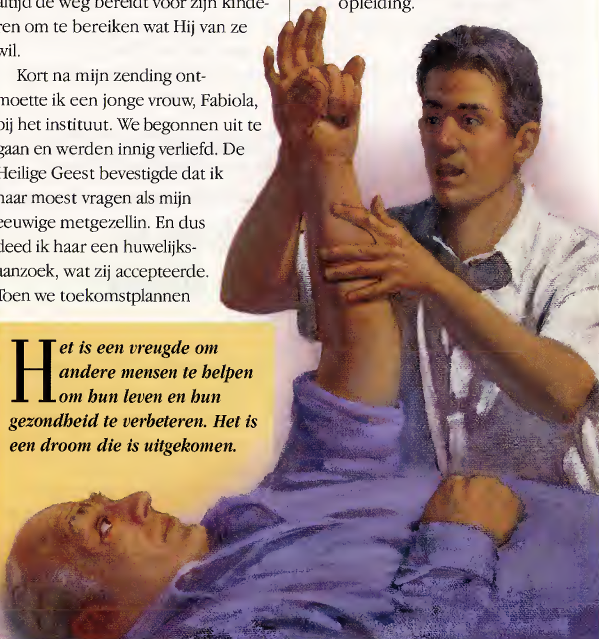
Kim Citlalpilli Sánchez Aldana Camacho

Ik had er altijd van gedroomd om iets te studeren dat met gezondheidszorg te maken had. Als zendeling had ik geleerd dat de Heer altijd de weg bereidt voor zijn kinderen om te bereiken wat Hij van ze wil.

Kort na mijn zending ontmoette ik een jonge vrouw, Fabiola, bij het instituut. We begonnen uit te gaan en werden innig verliefd. De Heilige Geest bevestigde dat ik haar moest vragen als mijn eeuwige metgezellin. En dus deed ik haar een huwelijksaanzoek, wat zij accepteerde. Toen we toekomstplannen aan het maken waren, beseften we dat mijn salaris niet genoeg zou zijn om rond te komen. Fabiola bood aan om te blijven werken terwijl ik mijn opleiding afmaakte. Maar dat zou tijd kosten, en we wilden graag kinderen. Dus baden we onze hemelse Vader om hulp. We wilden zijn wil doen.

Op zending had ik president Gordon B. Hinckley horen spreken over het Permanent Studiefonds. Als voormalig zendeling had ik enkele instituutslessen over het fonds bijgewoond. Mijn ogen gingen open en ik voelde me bemoedigd, want ik wist dat het een manier was om aan de toekomst van mijn gezin te werken. Ik besprak het met Fabiola en we stelden doelen voor mijn opleiding.

Het is een vreugde om andere mensen te helpen om hun leven en hun gezondheid te verbeteren. Het is een droom die is uitgekomen.



Ik besloot fysiotherapie te studeren. Ik wilde een tijdje wachten met het invullen van de aanvraag voor het studiefonds, maar mijn verloofde stond erop dat ik het meteen deed. Ik diende mijn aanvraag in december 2001 in. Diezelfde maand, op 22 december, lieten Fabiola en ik ons verzegelen in de Mexico-Stadtempel. In januari 2002 werd mijn aanvraag goedgekeurd en al gauw daarna begon ik aan mijn opleiding.

Op een dag, toen ik mijn lesgeld betaalde, kwam ik de directeur van mijn school tegen. In het gesprek liet ik me ontvallen dat ik lid van de kerk was en legde ik het studiefonds aan hem uit. Hij zei dat hij enkele heiligen der laatste dagen kende en dat het goede mensen waren. Hij zei ook dat hij enkele studenten had die lid van de kerk waren.

Toen ik een maand de lessen had gevolgd, vroeg de directeur me of ik mijn hoofdvak eerder wilde afronden door dubbele lessen te volgen, waardoor ik in veertien maanden zou afstuderen in plaats van twee jaar. Ik legde uit dat ik pas volgend jaar het extra lesgeld kon betalen als mijn lening verlengd werd, maar hij zei dat hij mij op mijn woord geloofde omdat ik heilige der laatste dagen was. Zo werd ik dus weer gezegend. Ik begon meer lessen te volgen, ook al betekende het dat ik naast mijn deeltijdbaan meer moest studeren en meer tijd in de klas moest doorbrengen.

Het verbaasde me hoe de Heer me zegende door mijn kennis te laten toenemen. In het kader van mijn opleiding heb ik mensen geholpen met rugproblemen, scoliose, verstuikingen, heupjicht en nekpijn. Het is een vreugde om andere mensen met revalidatietherapie te helpen om hun gezondheid te verbeteren. Het is een droom die is uitgekomen.

Alles gaat goed. Ik ben quorumpresident ouderlingen. Tegen de tijd dat ik afstudeerde, in april 2003, had ik al de vereiste stappen gedaan om een eigen praktijk te beginnen. En Fabiola en ik zijn in verwachting van ons eerste kind.

Ik weet dat de Heer het studiefonds heeft ingesteld en dat dit programma ons helpt om zelfredzaam te worden. Met mijn nieuwe werk ben ik beter in staat om mijn gezin te onderhouden, dienstbaar te zijn in de kerk, andere mensen tot zegen te zijn, en aan de universiteit mijn studie voort te zetten.

Ons leven is veranderd dankzij de kerk en het Permanent Studiefonds. Ik weet dat het leven van veel jonge mensen kan veranderen als ze gebruikmaken van dit geïnspireerde programma. ■

Kim Citlalpilli Sánchez Aldana Camacho is lid van de wijk Las Rosas in de ring Mexico-Stad-Las Flores (Mexico).

Alleen in het donker

Trisa Martin

Soms hebben we problemen nodig om ons te laten inzien dat de Heer ons zal steunen in onze beproevingen als we op Hem vertrouwen (zie Alma 36:3).

Dat beginsel werd mij nog eens duidelijk toen ons gezinnetje enkele jaren geleden zeven maanden lang in het Noord-Afrikaanse land Tunesië verbleef omdat mijn man, Keith, daar onderzoek deed voor zijn doctorsgraad. Als studenten met een krappe begroting hadden we geen telefoon en televisie. Onze woning bestond uit een piepklein flatje op de vierde verdieping van een gebouw in El Menzah, voorstad van de hoofdstad Tunis. Onze dagelijkse routine was eenvoudig. Keith deed onderzoek in de nationale bibliotheek en ik bleef thuis met onze baby, David.

Wat ons kerkelijk leven betrof: *wij* waren de kerk in Tunis. Elke zondag bediende Keith het avondmaal en we lazen samen in de Schriften. We zongen onze lievelingslofzangen en luisterden naar conferentiebandjes. We besloten met een les uit het priesterschapslesboek van Keith.

Hoewel we enkele fijne mensen leerden kennen en enkele goede vrienden vonden, voelde ik me bij tijd en wijle toch eenzaam en zelfs bang. Een van die keren was toen ik bij thuiskomst na het boodschappen doen ontdekte dat we geen elektriciteit hadden. Er was een dunne blauwe envelop onder de deur door geschoven met daarin een brief in het Frans en het Arabisch. Toen Keith thuiskwam, vertaalde hij de brief. Tot onze ontzetting ontdekten we dat de vorige huurders hun elektriciteitsrekening niet hadden betaald en dat wij er nu verantwoordelijk voor waren. We kregen pas weer licht als de rekening betaald was.

Gedurende het weekend gebruikten we kaarsen. En op maandag namen we de bus naar de elektriciteitsmaatschappij. Toen we de rekening betaald hadden, werd ons verzekerd dat het licht binnen twee dagen weer zou worden aangesloten.

Maar was twee dagen snel genoeg? Ik besefte plotseling dat Keith op

dinsdag naar avondschool ging. Hij moest die bijwonen om zijn beurs te houden, wat inhield dat de kleine David en ik alleen in de flat zouden zijn. Zelfs onder normale omstandigheden was het moeilijk om alleen te zijn. Als David en ik nu eens helemaal alleen met niet meer dan enkele kaarsen in het donker kwamen te zitten? Alleen al de gedachte daaraan boezemde mij angst in.

De maandag ging voorbij en we hadden nog geen elektriciteit. Op dinsdagmiddag kwam Keith terug van zijn onderzoek en zag dat de mensen van de elektriciteitsmaatschappij nog steeds niet waren geweest. We bespraken wat we konden doen, en uiteindelijk zei Keith: 'Ik vind dat we moeten bidden.'

Ootmoedig vroegen we om hulp. Toen we klaar waren, omhelsde Keith me en zei: 'Het komt allemaal in orde. Uiterlijk vanavond gaat het licht weer aan.'

Ik stond daar nog wat sceptisch tegenover, maar ik vertrouwde op zijn geloof. Om kwart voor vijf die middag begon ik echter te twijfelen. Maar toen ik in stilte had gebeden, kreeg ik weer een geruststellend gevoel. En om vijf voor vijf kwamen de mensen van de elektriciteitsmaatschappij om het licht weer aan te sluiten.

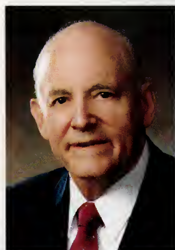
Door ervaringen zoals deze is mijn geloof versterkt en weet ik dat ik niet alleen was. Tijdens ons verblijf in Tunesië heb ik vaak op de kracht van het gebed vertrouwd. Ik ben mijn hemelse Vader dankbaar voor zijn waakzame zorg en liefde. En ik ben ook dankbaar voor de geloofsversterkende ervaring die ons gezin in Tunesië had — een ervaring die nog steeds een bron van kracht voor ons is. ■

Trisa Martin is lid van de wijk Bountiful 30 in de ring Bountiful-Oost (Utah).



Ik kwam thuis en zag dat we geen elektriciteit hadden. Er was een dunne blauwe envelop onder de deur door geschoven met daarin een brief in het Frans en het Arabisch.

EEN TEMPEL-GERICHT VOLK



De Heer zelf heeft in zijn openbaringen aan ons de tempel verheven tot het grote symbool van ons discipelschap.

PRESIDENT HOWARD W. HUNTER (1907–1995)
Veertiende president van de kerk

Het evangelie dat door de heiligen der laatste dagen aan de wereld wordt verkondigd, is het evangelie van Jezus Christus, dat in deze bedeling weer op aarde hersteld is en tot verlossing van de hele mensheid dient. De Heer zelf heeft geopenbaard wat essentieel is voor het heil en de verhoging van zijn kinderen. Een van die essentiële zaken is dat er tempels gebouwd moeten worden om verordeningen in te verrichten die nergens anders gedaan kunnen worden.

Als dat wordt uitgelegd aan mensen wereldwijd die naar onze tempels komen kijken, is de meest gestelde vraag: wat voor verordeningen worden er in de tempel verricht?

In antwoord daarop leggen we vaak eerst de verordening uit die de doop voor de doden wordt genoemd. We wijzen erop dat veel christenen geloven dat bij de dood onze status voor de Heer voor de rest van de eeuwigheid wordt bepaald, want zei Christus niet tegen Nicodemus: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het koninkrijk Gods niet binnengaan' (Johannes 3:5). Toch weten we dat velen zonder de doop gestorven zijn; op grond van Christus' uitspraak aan Nicodemus zouden zij het koninkrijk van God niet binnen mogen gaan. Dan zou je de vraag kunnen stellen: is God rechtvaardig?

Het antwoord: natuurlijk is God rechtvaardig. De uitspraak van de Heiland aan Nicodemus impliceert duidelijk dat de doop verricht mag worden voor hen die zijn gestorven en niet zijn gedoopt. De hedendaagse profeten leren ons dat de doop een verordening is die alleen door de levenden op aarde kan worden verricht. Hoe kunnen dan de doden gedoopt worden als alleen de levenden de verordening kunnen verrichten? Dat was het thema van de apostel Paulus toen hij in zijn zendbrief aan de Korintiërs deze vraag stelde:

De profeet Joseph Smith (midden), hier in een niet ondenkbare situatie in de herfst van 1835, assisteert Joseph en Brigham Young (boven) met het inzetten van een raam in de Kirtland-tempel, de eerste van de tempels in de laatste dagen. Oliver Cowdery (links) en Sidney Rigdon (rechts) assisteren bij de voorbereiding van de tempel.

SCHILDERIJ DAVID LINDSLEY

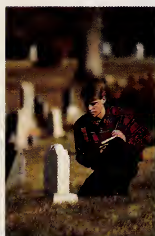


Het werk voor anderen gaat in twee fasen: eerst onderzoeken we onze familiegeschiedenis om vast te stellen wie onze voorouders zijn; dan verrichten we de tempelverordeningen om hun dezelfde mogelijkheden te geven die de levenden hebben.

‘Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?’ (1 Korintiërs 15:29).

Het is zelfs zo dat we, als we de christelijke geschiedenis goed bestuderen, tot de ontdekking komen dat de eerste christenen zich voor de doden lieten dopen. In die tijd werd er plaatsvervangend werk voor de doden gedaan, en dat gebeurt nu nog. Dus plaatsvervangend werk is niets nieuws of vreemds. We weten dat de Heiland zelf plaatsvervangend verzoening heeft gedaan voor de zonden van de hele mensheid. Vandaag de dag verrichten de levenden weer dopen voor mensen die zijn overleden, net als handoplegging ter verlening van de gave van de Heilige Geest voor diezelfde overledenen. Deze verordeningen voor de overledenen worden echter alleen in het huis des Heren voltrokken.

Ook de begiftiging is een verordening die in onze tempels wordt verricht. Deze bestaat uit twee delen: eerst een serie instructies, en dan beloften of verbonden die de ontvanger van de begiftiging sluit — beloften om goed te leven en aan de vereisten van het evangelie van Jezus Christus te voldoen. De begiftiging is een uiterst zegenrijke verordening voor de heiligen — zowel de levende als de dode. Het is dus ook een verordening die door de levenden ten behoeve van overledenen wordt verricht; zij wordt voltrokken voor hen voor wie de doop al gedaan is.





Ook het celestiale huwelijk is een tempelverordening waarbij de vrouw aan de man en de man aan de vrouw voor eeuwig wordt verzegeld. Natuurlijk weten we dat het burgerlijk huwelijk bij de dood eindigt; maar een eeuwig huwelijk dat in de tempel is gesloten, kan voor altijd voortduren. Kinderen die geboren worden nadat man en vrouw een eeuwig huwelijk hebben gesloten, zijn automatisch voor eeuwig aan de ouders verzegeld. Als er kinderen zijn geboren voordat de vrouw aan haar man is verzegeld, is er een verzegelverordening waarmee deze kinderen voor eeuwig aan hun ouders verzegeld kunnen worden, waardoor kinderen plaatsvervangend verzegeld kunnen worden aan overleden ouders.

Met de verordeningen van de tempel wordt het fundament van het eeuwige gezin gelegd. De kerk heeft de verantwoordelijkheid — en de bevoegdheid — om het gezin als fundament van de samenleving in stand te houden en te beschermen.

Al deze priesterschapsverordeningen in de tempel zijn essentieel voor het heil en de verhoging van de kinderen van onze Vader in de hemel.

In afdeling 137 van de Leer en Verbonden staat een visioen dat de profeet Joseph Smith in de Kirtlandtempel heeft ontvangen. In dat visioen zag hij zijn broer Alvin, die al gestorven was, en zijn ouders. De stem van de Heer kwam tot hem en zei dat ‘allen die sterven zonder kennis van dit evangelie, doch die het aangenomen zouden hebben, als zij langer op aarde hadden mogen blijven, (...) erfgenaam [zullen] zijn van het celestiale koninkrijk Gods’ (LV 137:7).

Afdeling 138 bevat een goddelijke manifestatie aan president Joseph F. Smith [1838–1918], ook over de verlossing voor de doden. President Smith was bij het lezen van de eerste zendbrief van Petrus in gepeins verzonken

over het bezoek van de Heer aan de geestenwereld, vooral het vers waarin staat: 'Want daartoe is ook aan doden het evangelie gebracht, opdat zij wèl, naar de mens, wat het vlees aangaat, zouden geoordeeld worden, doch, naar God, wat de geest betreft, zouden leven' (1 Petrus 4:6).

Toen kreeg president Smith een visioen. Het is opgetekend in afdeling 138. President Smith zag 'dat de Heer zich niet persoonlijk onder de zondaars en de ongehoorzamen, die de waarheid hadden verworpen begaf om hen te onderwijzen.

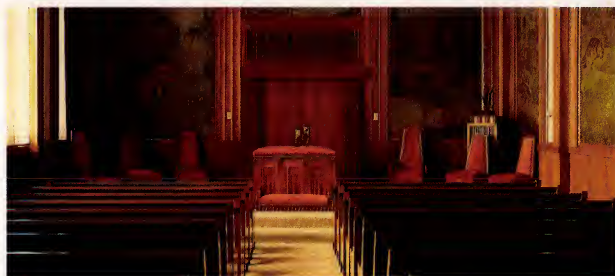
'Doch zie, uit de rechtvaardigen stelde Hij zijn heerscharen samen en koos Hij boodschappers, die Hij met macht en gezag bekleedde en Hij gaf hun opdracht uit te gaan en het licht van het evangelie te brengen aan hen die zich in duisternis bevonden, ja, aan alle geesten der mensen; en zo werd het evangelie aan de doden gepredikt' (LV 138:29–30).

Ja, wij aan deze zijde van de sluier hebben een groot werk te doen. Want in het licht van alle bovengenoemde feiten over de tempelverordeningen zien we dat het bouwen van tempels een diepe betekenis voor onszelf en de hele mensheid heeft, en wordt onze verantwoordelijkheid duidelijk. We moeten in de tempel eerst de priesterschapsverordeningen ondergaan die voor onze eigen verhoging noodzakelijk zijn; dan moeten we het benodigde werk doen voor hen die zelf niet de kans hebben gehad in dit leven het evangelie te aanvaarden. Het werk voor anderen gaat in twee fasen: eerst onderzoeken we onze familiegeschiedenis om vast te stellen wie onze voorouders zijn; dan verrichten we de tempelverordeningen om hun dezelfde mogelijkheden te geven die de levenden hebben.

Daar komt bij dat de doden gespannen wachten op het moment dat de heiligen der laatste dagen hun namen vinden en dan naar de tempel gaan om namens hen te handelen, zodat zij uit hun gevangenis in de geestenwereld bevrijd mogen worden.

Wat is het geweldig

De doopvont in de tempel rust op de rug van twaalf runderen, symbolisch voor de stammen van Israël. In die doopvont kan men zich plaatsvervangend laten dopen voor iemand die overleden is.



De begiftiging is een van de verordeningen die in de tempel wordt verricht. Deze bestaat uit twee delen: eerst een serie instructies, en dan beloften of verbonden die de ontvanger van de begiftiging sluit — beloften om goed te leven en aan de vereisten van het evangelie van Jezus Christus te voldoen.



dat wij het voorrecht hebben om voor onze eigen zegeningen naar de tempel te gaan. En als we dan voor onszelf zijn geweest, wat een geweldig voorrecht is het dan om het werk te doen voor hen die ons zijn voorgegaan. Dat aspect van tempelwerk is onzelfzuchtige arbeid. Maar telkens wanneer wij tempelwerk voor anderen doen, wordt onze gave met zegen beantwoord. Daarom hoeft het geen verbazing te wekken dat de Heer wil dat zijn volk tempelgericht is.

Het grote symbool van ons lidmaatschap

De Heer zelf heeft in zijn openbaringen aan ons de tempel verheven tot het grote symbool voor de leden van de kerk. Denk aan de instelling en het rechtschapen gedrag waar de Heer ons op wees toen Hij de heiligen in Kirtland door middel van de profeet Joseph Smith raad gaf in verband met de bouw van een tempel. Die raad geldt nog altijd:

'Organiseert u, vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp, en vestigt een huis, ja, een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God' (LV 88:119). Weerspiegelen onze verlangens en ambities inderdaad een dergelijke houding en gedrag?

We hebben geen enkel geschiedkundig verslag dat wijst op tempelbouw in de oude of de nieuwe wereld gedurende de lange periode van afval die vooraf is gegaan aan de herstelling van het evangelie van Jezus Christus in deze laatste dagen. Het priesterschap, dat toch essentieel is bij tempelverordeningen, bestond niet meer op aarde. Na de herstelling van het evangelie door middel van een profeet des Heren, die daartoe speciaal was voorbereid, en de oprichting van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, werden opnieuw tempels gebouwd in goddelijke opdracht.

Ouderling Bruce R. McConkie [1915–1985] van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd:

'De geïnspireerde bouw en het juiste gebruik van tempels is een van de grote bewijzen van de goddelijkheid van het werk van de Heer. (...) Waar tempels gevestigd zijn en de geest van openbaring rust op diegenen die daarin werkzaam zijn, zal men het Godsvolk kunnen aantreffen; waar ze niet gevestigd zijn, worden noch de kerk, noch het koninkrijk, noch de waarheid des hemels aangetroffen.' (*Mormon Doctrine*, 2e uitgave, [1966], p. 781.)

Denk eens aan enkele beloften die de Heer ons met betrekking tot de tempel heeft gegeven. Denk eens aan de levenswijze die wij moeten aannemen om wat aan die beloften te hebben:

'En voor zoverre mijn volk een huis voor Mij bouwt in de naam des Heren, en niets onreins er in toelaat, opdat het niet worde verontreinigd, zal mijn heerlijkheid er op rusten;

'Ja, en mijn aanwezigheid zal daar zijn, want Ik zal het binnengaan, en alle reinen van harte, die het zullen binnengaan, zullen God zien.

'Doch indien het wordt verontreinigd, zal Ik het niet binnengaan, en zal mijn heerlijkheid er niet zijn, want Ik wil geen onheilige tempelen binnengaan.

'En ziet nu, indien Zion deze dingen doet, zal het voorspoedig zijn en zich uitbreiden, en zeer heerlijk, zeer groot en zeer vreselijk worden.

'En de natiën der aarde zullen haar eren, en zeggen: Zion is zekerlijk de stad van onze God, en Zion kan voorzeker niet vallen, noch uit haar plaats worden bewogen, want God is daar, en de hand des Heren is daar;

'En Hij heeft bij de sterkte van zijn macht gezworen om haar zaligheid en haar burcht te zijn.

'Daarom, voorwaar, aldus zegt de Here: Laat Zion zich verheugen, want dit is Zion: DE REINEN VAN HARTE; laat Zion zich daarom verheugen, terwijl alle goddelozen zullen treuren' (LV 97:15–21).

Wat een geweldige beloften aan ons, als volk! Wat een symbool voor ons — individueel, als gezin, en als volk — dat de Heer ons de reinen van harte noemt!

Laten we eens de heerlijke leerstellingen in ogenschouw

nemen die in het indrukwekkende inwijdingsgebed van de Kirtlandtempel voorkomen, een gebed waarvan Joseph Smith zegt dat hij het door openbaring ontvangen heeft. Het is een gebed dat ons individueel, als gezin en als volk tot zegen blijft, vanwege de priesterschapsmacht die de Heer ons heeft gegeven om in zijn heilige tempels te gebruiken.

'En nu, Heilige Vader,' smeekte de profeet Joseph Smith, 'bidden wij U ons, uw volk, met uw genade bij te staan; (...) dat wij in uw ogen waardig mogen worden bevonden om een vervulling te verkrijgen van de beloften die Gij ons, uw volk, hebt gemaakt in de ons gegeven openbaringen;

'Opdat uw heerlijkheid op uw volk moge rusten, (...)

'Wij bidden U, heilige Vader, dat uw dienstknechten van dit huis mogen uitgaan, gewapend met uw macht, en dat uw naam op hen zal mogen zijn, en uw heerlijkheid rondom hen, en uw engelen hen mogen bewaren;

'En dat zij in waarheid van deze plaats buitengewoon grote en heerlijke tijdingen tot de einden der aarde mogen brengen, opdat zij mogen weten, dat dit uw werk is, en dat Gij uw hand hebt uitgestrekt, ter vervulling van hetgeen Gij bij monde der profeten aangaande de laatste dagen hebt gesproken. (...)

'Wij bidden U voor Zion meerdere ringen aan te wijzen (...) opdat de vergadering van uw volk met grote macht en heerlijkheid moge voortgaan, opdat uw werk in gerechtigheid moge worden verkort.

'En mogen alle verspreide overgeblevenen van Israël, die naar de einden der aarde zijn verdreven, tot een kennis der waarheid komen, in de Messias geloven, van verdrukking worden verlost en zich voor uw aangezicht verheugen.

'Gedenk uw ganse kerk, o Here, met al haar geslachten en al hun naaste verwanten, met al hun zieken en lijdenden, met alle armen en zachtmoedigen der aarde; opdat het koninkrijk, dat Gij zonder handen hebt opgericht, een grote berg moge worden en de ganse aarde vullen;

'Opdat wij, wanneer de bazuin voor de doden zal schallen, in de wolk zullen worden opgenomen om U te ontmoeten, opdat wij immer met de Here mogen zijn' (LV 109:10–12, 22–23, 59, 67, 72, 75).

Is er ooit een volk geweest dat dergelijke inspirerende en heerlijke beloften ontvangen heeft! Dan is het geen wonder dat de Heer verlangt dat zijn volk zich concentreert op zijn voorbeeld en zijn tempels. En dan is het geen wonder dat Hij gezegd heeft dat Hij zich in zijn heilig huis 'in barmhartigheid aan [zijn] volk zal openbaren' (LV 110:7).

Al onze inspanningen voor de verkondiging van het evangelie, de vervolmaking van de heiligen en de verlossing van de doden leiden naar de tempel. De reden daarvoor is dat de tempelverordeningen absoluut cruciaal zijn; bij het ontbreken daarvan kunnen we niet in Gods tegenwoordigheid terugkeren.

De Heer verlangt echt dat zijn volk zich laat motiveren door de tempel. Het diepste verlangen van mijn hart is dat ieder lid van de kerk waardig is om naar de tempel te gaan. Ik hoop dat ieder volwassen lid die zegen waardig is en een geldige tempelaanbeveling heeft, zelfs als de tempel niet dichtbij is en

Laten we de tempel bezoeken en liefhebben. Laten we zo vaak naar de tempel gaan als onze tijd, middelen en persoonlijke omstandigheden dat toelaten. Laten we niet alleen voor onze dierbare voorouders gaan, maar ook om zelf in de tempel te aanbidden en voor de heiligheid en veiligheid die binnen die heilige muren verkregen kunnen worden.



LINKS: FOTO HONGKONGTEMPEL (CHINA) CRAIG DIMOND; RECHTS: FOTO JERRY GARNS, GEËNSCENEERD

Laten we onze kinderen vertellen over de geestelijke gevoelens die we in de tempel hebben. En laten we ze oprechter en natuurlijker leren wat we in gepastheid over het doel van het huis des Heren kunnen zeggen. Hang bij u thuis een foto van de tempel op zodat uw kinderen die kunnen zien.

geregeld bezoek niet tot de mogelijkheden behoort.

Laten we de tempel bezoeken en liefhebben. Laten we zo vaak naar de tempel gaan als onze middelen en persoonlijke omstandigheden dat toelaten. Laten we niet alleen voor onze dierbare voorouders gaan, maar ook om zelf in de tempel te aanbidden en voor de heiligheid en veiligheid die binnen die heilige muren verkregen kunnen worden. De tempel is een plek van schoonheid, van openbaring en van vrede. Het is het huis van de Heer. De tempel is heilig voor de Heer. Ook voor ons moet hij heilig zijn.

Laten we onze kinderen vertellen over de geestelijke gevoelens die we in de tempel hebben. En laten we ze oprechter en natuurlijker leren wat we in gepastheid over het doel van het huis des Heren kunnen zeggen. Hang bij u thuis een foto van de tempel op zodat uw kinderen die kunnen zien. Leg hun uit wat het doel van het huis des Heren is. Zie erop toe dat ze zich van jongs af aan voornemen om daar naartoe te gaan en om die zegen waardig te blijven.

Het behaagt de Heer wanneer onze jeugd waardig is om naar de tempel te gaan en daar plaatsvervangend gedoopt wordt voor diegenen die de gelegenheid niet hebben gehad om tijdens dit leven de verordening van de doop te ontvangen. Het behaagt de Heer dat wij, wanneer wij naar de tempel gaan, daar zelf verbonden met Hem sluiten en als een echtpaar en een gezin aan elkaar verzegeld worden. Ook behaagt het de Heer dat wij naar de tempel gaan en diezelfde verlossende verordeningen verrichten voor hen die overleden zijn. Velen van hen wachten vol verlangen op de voltrekking van die verordeningen.



Maar we kunnen de tempel alleen een symboolfunctie voor ons toekennen als wij dat zelf verlangen. We moeten zodanig leven dat we het waardig zijn om naar de tempel te gaan. We moeten de geboden van onze Heer onderhouden. Als wij de Meester, en zijn voorbeeld en leer, tot het hoogste voorbeeld voor ons eigen leven nemen, zullen we het niet moeilijk vinden om ons voor te bereiden op de tempelgang, en om in ieder facet van ons leven beginselvast en trouw te zijn. Wij zullen ons immers verbonden hebben tot één heilige standaard van gedrag en geloof. Of we ons nu thuis bevinden of zaken doen, nog naar school gaan of die tijd al lang achter ons hebben liggen, of we alleen zijn of samen met honderden andere mensen, onze koers is duidelijk en onze normen zullen genoegzaam bekend zijn.

Waar het uiteindelijk om gaat, is de kracht om zich aan zijn principes te houden, om integer en vol geloof volgens zijn overtuiging te leven. Die toewijding aan ware beginselen — in ons persoonlijk leven, bij ons thuis en in ons gezin, en op alle plaatsen waar wij andere mensen ontmoeten en beïnvloeden — is wat God uiteindelijk van ons vraagt. Het vereist volledige, diepgewortelde, eeuwige getrouwheid aan de beginselen waarvan wij weten dat ze waar zijn en die weerspiegeld worden in de geboden die God gegeven heeft. Als wij volledig trouw zijn aan de beginselen van de Heer, zullen wij altijd waardig zijn om naar de tempel te gaan, en zullen de Heer en zijn heilige tempel de grote symbolen zijn van ons discipelschap. ■

De oorspronkelijke tekst van het artikel vindt u in De Ster, *november 1994, p. 2–6; mei 1995, p. 2–7.*

FOTO WELDEN C. ANDERSEN, GEËNSCENEERD

Brief van het Eerste Presidium

Het Eerste Presidium heeft op 11 maart 2003 de volgende brief naar alle priesterschapsleiders gestuurd om in de avondmaalsdienst voor te lezen.

'Wij zijn dankbaar dat er over de hele wereld steeds meer tempels komen en wij nodigen alle volwassen leden uit altijd een geldige tempelaanbeveling te hebben en de tempel vaker te bezoeken. Als hun agenda en omstandigheden dat toelaten, worden de leden aangemoedigd om enkele vrijetijdsbestedingen te vervangen door tempelwerk.

'Miljoenen voorouders hebben op aarde geleefd zonder baat te hebben bij de tempelverordeningen. Wij moedigen vooral nieuwere leden van de kerk, en jongeren van twaalf jaar en ouder, aan om goed te leven, zodat zij kunnen helpen met dit werk door zich plaatsvervangend te laten dopen en bevestigen.

'Wij verzoeken de plaatselijke priesterschapsleiders om leden met een geldige tempelaanbeveling aan te moedigen manieren te bedenken om vaker overdag naar de tempel te gaan. Huisonderwijzers en huisbezoeksters kunnen misschien vervoer regelen voor hen die dat nodig hebben, vooral overdag.

'Alle verordeningen die in het huis des Heren worden verricht, worden een uiting van ons geloof in de fundamentele leerstelling dat de ziel van de mens onsterfelijk is. Als wij onze inzet en getrouwheid met betrekking tot het tempelbezoek verdubbelen, zal de Heer ons zegenen.' ■



Van het distributiecentrum

Wist u dat *Tempels van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen* (bestelnummer Nederlandse uitgave 35863 120) in vele talen verkrijgbaar is? Dit boekje bevat nuttige informatie over tempels en hun belang voor de leden van de kerk. Ouders kunnen er veel aan hebben als ze hun kinderen over de tempel vertellen, en het kan leden ertoe brengen plannen te maken om voor de eerste keer naar de tempel te gaan, zodat ze zich op heilige verbonden en verordeningen kunnen voorbereiden. Voor bestellingen en prijsopgave kunt u contact opnemen met het distributiecentrum of met de leiders in uw wijk of gemeente.

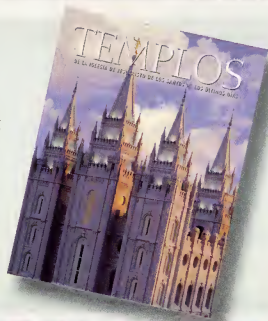
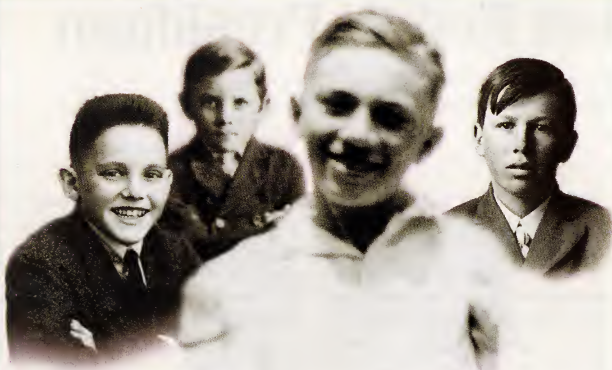


FOTO ECHTPAAR STEVE BUNDERSON, GEËNSCENEERD; FOTO ORLANDOTEMPEL (FLORIDA) MARK A. PHILBRICK

Wist je?



Dopen van hedendaagse profeten

Wist je dat president Gordon B. Hinckley de eerste president van de kerk was die in een doopvont in een van onze kerkgebouwen werd gedoopt? Echt waar. Hij is op 28 april 1919 gedoopt in wijk 1, in de ring Salt Lake-Liberty. Hier volgen nog wat interessante feiten over de doop van de andere veertien presidenten van de kerk:

Kerkpresident	Doopdatum	Plaats
Joseph Smith	15 mei 1829	Rivier de Susquehanna bij Harmony (Pennsylvania)
Brigham Young	14 april 1832	Molenvijver bij Mendon (New York)
John Taylor	9 mei 1836	Beekje bij Toronto (Ontario, Canada)
Wilford Woodruff	31 december 1833	IJskoude beek bij Richland (New York)
Lorenzo Snow	19 juni 1836	Rivier de Chagrin in Kirtland (Ohio)
Joseph F. Smith	21 mei 1852	City Creek in Salt Lake City (Utah)
Heber J. Grant	2 juni 1864	Laadbak van een wagen in Salt Lake City (Utah)
George Albert Smith	6 juni 1878	City Creek in Salt Lake City (Utah)
David O. McKay	8 september 1881	Spring Creek bij Huntsville (Utah)
Joseph Fielding Smith	19 juli 1884	Waarschijnlijk City Creek in Salt Lake City (Utah)
Harold B. Lee	9 juni 1907	Vijver Bybee bij Clifton (Idaho)
Spencer W. Kimball	28 maart 1903	Varkensbroeibak in Thatcher (Arizona). Later is hij opnieuw gedoopt in het Union Canal in Thatcher (Arizona) omdat men zich afvroeg of de doop in de bak wel juist was.
Ezra Taft Benson	4 augustus 1907	Logan River Canal in Whitney (Idaho)
Howard W. Hunter	4 april 1920	Natatorium-zwembad in Boise (Idaho)

JEUGDFOTO'S HOWARD W. HUNTER, SPENCER W. KIMBALL, GORDON B. HINCKLEY EN EZRA TAFT BENSON GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN DE ARCHIEVEN VAN DE KERK; FOTO REPLICA DRUKKERIJ VAN GRANDIN; DALE KILBOURN, *OPRICHTING VAN DE ZUSTERSHULPVERENIGING*



Het gebeurde in maart

Hieronder staat een aantal belangrijke gebeurtenissen in de geschiedenis van de kerk die in de maand maart hebben plaatsgevonden.

26 maart 1830: met het drukken van de eerste exemplaren door E. B. Grandin in Palmyra (New York) werd het Boek van Mormon beschikbaar voor het publiekgedrukt zijn.

17 maart 1842: de profeet Joseph Smith organiseert de zustershulpvereniging in Nauvoo (Illinois).



Tip voor leidinggevenden

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'U kunt een leider zijn. U moet als lid van de kerk een leider zijn in de doelen waar de kerk pal voor staat. Laat u niet overmeesteren door angst. (…) Angst is niet van God afkomstig, maar van de duivel. De tegenstander van alle waarheid wil in uw hart zoveel twijfel zaaien dat u het niet eens wilt proberen. Zet die angst aan de kant en wees moedig in de zaak van waarheid, rechtschapenheid en geloof.' (Zie 'De profeet aan het woord', *De Ster*, juni 1998, p. 26.)



***Ga naar het huis des Heren*, Grant Romney Clawson**

‘Dan zal de berg van het huis des Heren vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En volkeren zullen derwaarts heenstromen, en vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs’ (Micha 4:1–2).









'Alle verordeningen die in het huis des Heren worden verricht, worden een uiting van ons geloof in de fundamentele leerstelling dat de ziel van de mens onsterfelijk is. Als wij onze inzet en getrouwheid met betrekking tot het tempelbezoek verdubbelen, zal de Heer ons zegenen.'
Zie 'Brief van het Eerste Presidium', p. 47; zie ook president Howard W. Hunter, 'Een tempelgericht volk', p. 40.

DUTCH
4 02249 83120 7